

СТИВЪН ЕРИКСЪН ПОДВЕТРИЯТА НАКРАЙ СМЕХА

Част 3 от „Бочълайн и Корбал Броуч“

Превод от английски: Валерий Русинов, 2012

chitanka.info

Западно от Тефт протокт Десятка се отваря в Пустошта. Огромно пространство, през което само жадните за приключения и безразсъдните дръзваха да поемат по опасните морски трасета чак до Червения път Накрай смеха, а после — още по-натам до островите на сегюле и южния бряг на Дженабакъз, където земите на Ламатат предлагаха окаяно убежище за пирати, пройдохи, много рядко по някоя търговска гемия и повсеместните кораби, натоварени с поклонници на Падналия бог.

Само капитан Сатер и нейният първи помощник-капитан Абли Дръдър знаеха какво бе отпратило свободния кораб „Сънкърл“ извън закътаните води на Корел и Тефт. Такива пориви на любопитство, че да накарат човек да разсъждава по горния въпрос, можеха да сграбчат душата свирепо като насрещна вълна, тъй беше предупредила Бена майка ѝ със забързан шепот, а Бена не беше от тия, които с упорито самообладание ще запушат ушите си пред такъв строг съвет.

Поне не и докато майка ѝ оставаше с нея, без да млъква, а да продължава с онзи неин търкалящ се като вълна и въздишащ като вятъра глас, с плашещите врясъци, киселия смях и насмешливо вайкане, така верни и така познати, като музика на сърцето. Че то и сега чорлавата ѝ сива коса танцуваше във вятъра, развяваше се и галеше младото и — както казваха долу — възбуждащо лице на Бена, докато тя седеше присвита на обичайното си място във вранското гнездо, присвила очите си на девица, докато оглеждаше Западната пустош и белите гребени на вълните, без нито едно друго платно околоръст, и чакаше, както бе неотменният ѝ мъчителен дълг, първа да зърне потъмняването на водите, зловецко тъмните като кръв води, които бележеха Накрай смеха.

Цяла седмица вече от малкия закътан пристан на Печалния Молл, а нощем Бена слушаше как моряците мърмореха с нарастващ страх, ругаеха непрестанното скърцане на пироните в каюти и капаци, странните гласове, ехтящи от трюма и зад здравата дъбова врата на трезора — след като всички знаеха, че зад нея няма нищо освен личния багаж на капитана и запасите на екипажа с ром, а капитанът държеше назъбения ключ за огромния железен катинар. А в отговор на тези нередности, в залог, че още една нощ е минала без кръв в най-тъмната камбана, всеки моряк капваше в чашата си три капки от скъпоценната си кръв от срязан палец.

Някакво проклятие ли се беше качило на борда в Печалния Молл? Маел знаеше, нищо добро не беше дошло с пътниците, които бяха взели оттам. Благородно конте със заострена като клин брада и студени празни очи. Рядко виждан евнух — спътникът на благородника. И като техен слуга не кой да е, а самият Манси Каръка, който — беше го чула — беше изплувал от повече корабокрушения дори от Бурните ездачи, или така поне разправяха. „Мътните да ги вземат дано тия ужасни гости“, мърмореше майка й всеки път, щом „Сънкърл“ дръпнеше на градус-два да изправи курса, а Бена се свиваше, докато мачтата се килваше и накланяше, люшкаташе се и пропадеше, и люшкаташе въжения кош на вранското гнездо толкова силно, че понякога Бена можеше да види пропадането на вълните.

„Опаки са като тоя вятър, мила дъще, тия гости, а и виж я пак там оная врана, о, пърха черно крило подир нас, че то едно късче бял корал няма на петдесет левги след Шингълс, а демонското изчадие подскача и се люшка след нас, тъмно като скръб! Гледай я оная врана, мила, да не си посмяла да правиш гнездо за такава!“

О, Бена не бе чувала майка си да стене така през цялото време, откакто споделяха това гнездо, тъй че нежно посегна да погали рехавата майчина коса, само няколко кичура останали по петнистия, покрит със солени струпей череп над сухите незрящи очни кухни.

„Сгуши се до мен тази нощ, мила дъще, че скоро отпред ще затекат кърваво тъмните води на Накрай смеха, когато пироните ще изрекат ужасните си слова. Дръж се здраво за мен, сладко чедо, тук, високо в малкия ни дом — ние с теб ще изсмучем последната лига от ония яйца на чайки и ще се молим за дъжд да разхлаби гърлата ни, и хоп! Отведнъж ще заграчиш от радост, щом ме видиш като се извися над вълните отново узряла, скъпа моя. Гушни се до мен тази нощ!“

И тогава, далече на запад, Бена видя онова, което майка й рече, че ще види. Жилата кръв. Накрай смеха. Кривна глава и нададе пронизителен вик, та да извести онези долу за дълго чаканата гледка. И изкреця без думи:

„И благословете с добрина просещите, пратете горе ведро с храна и ром, моля ви, преди нощта да е родила!“

„И мрете всички“ — добави.

Щом безсловесният животински вик на Бена Младата във вранското гнездо заглъхна, първи помощник-капитан Абли Дръдър се качи на кърмовата палуба, застана до капитана и каза:

— Само ден закъснение до кърваво тъмното. При този насрещен вятър, който ни отклоняваше, не е много зле.

Капитан Сатер — държеше румпела — не отвърна нищо.

Абли продължи:

— Ония денраби още са подире ни. Мисля, че плуват към Червения път също като нас. — И след като отново не получи отговор, се приближи и попита тихо: — Мислите ли, че още са след нас?

Лицето ѝ се стегна.

— Абли Дръдър, попита ли още веднъж това, ще ти отрежа езика.

Той се сепна и подръпна брадата си.

— Извинявам се, капитане. От нерви е, разбирате...

— Млъкни.

— Слушам.

Постоя до нея в дружеско мълчание, както се надяваше, докато се успокои достатъчно и реши да смени темата с нещо по-приемливо.

— Колкото по-скоро Манси слезе от този кораб, толкова по-добре. Лошият късмет клечи в скута на този човек според момчетата, които взехме в Печалния Молл. Ами че аз още на Меър Лейнс чух приказки за...

— Дай ми ножа си — заповяда капитан Сатер.

— Капитане?

— Не искам да цапам моя с кръвта ти.

— Прощавайте, капитане! Помислих...

— Помисли, да, и това ти е проблемът. Винаги е било проблем всъщност.

— Но това за Манси...

— Е несъществено и освен това глупаво. Щях да заповядам на екипажа да престане да дрънка за това, ако можеше да свърши работа. По-добре да ви зашия устите на всички и да се свърши. — Тонът ѝ се сниши опасно. — Нищо не знаем за Меър Лейнс, Абли. Никога не сме били там. Не стига, че се раздрънка в Печалния Молл, че сме дошли от Стратем, което беше все едно да се изпикаеш на пън за тия, дето душат следите ни. Сега ме слушай, Абли. Внимателно, защото няма да се

повтарям. Доколкото знаем, те са наели флот пирати от Меър, което значи, че ни преследва нещо доста по-лошо от няколко десетки мъжки денраби, тръгнали да си търсят самки. Само една дума, че Меър може да ни търсят, стига, за да разпали метеж. Чужа ли отново нещо такова от теб, ще ти прережа гърлото на място. Ясна ли съм достатъчно?

— Да, капитане. По-ясно не може и да бъде. Никога не сме били на Меър Лейнс...

— Точно така.

— Само че тримата, които дойдоха с нас, непрекъснато говорят за ония трасета и нашето минаване през тях.

— Не. Не говорят. Познавам ги добре. По-добре от теб. Не казват нито дума, тъй че ако е излязло, е от теб.

Абли Дръдър вече се потеше сериозно и подръпваше брадата си.

— Може и да съм го споменал случайно. Бил съм невнимателен, но вече не съм, капитане, заклевам се.

— Още веднъж невнимание и другото е без значение.

— Съжалявам, капитане. Може да се направя да изглежда, че съм лъжец. Знаете, многото надути приказки и разни такива, преувеличения и прочие. Че то, знам една история — за блатото Тик, никой няма да повярва!

— Може и да не повярват — отвърна тя бавно, — само че всичко, което си чувал някога за блатото Тик, случайно е самата истина. Би трябвало да го знам, след като бях телохранител на Фактора там. Не, Абли, не се опитвай да се правиш на лъжец — проблемът ти е не просто, че говориш много, а че освен това си и тъп. Всъщност проклето чудо е, че все още си жив, особено след като тримата ми приятели трябва да те слушат нощ след нощ. Дори аз да не те убия, те сигурно ще го направят, а това може да усложни нещата, след като ще се наложи да езекутирам един или всичките си най-стари приятели за убийство на офицер. Тъй че общо взето май трябва да те ликвидирам веднага.

— Моля ви, капитане, говорете с тях! Кажете им, че няма да казвам нищо повече, за каквото и да било! Кълна се в плюнката на Маел, заклевам се, капитане!

— Абли Дръдър, ако не беше единственият между нас, който знае кой край на кораба сочи накъде вървим, отдавна щеше да те няма. Сега ми се махай от очите.

— Слушам, сър!

— Готвачът е поет — каза Бърдс Мотъл и погледна приятеля си, който седеше срещу нея.

Хек Ърс кимна любезно, но не отвърна нищо, тъй като тъпчеше устата си с храна. Малцина други имаше в камбуза и Хек, Бърдс и Гъст Хъб предпочитаха да е така. Гъст още не беше дошъл, с което оставаха само те двамата и още един, а той седеше на пейката си, зяпнал в купата си с кльопачка все едно се опитваше да прочете в разбърканата каша бъдещето си или нещо такова. Нещо, което Манси Каръка нямаше нужда да прави, ако питаха Хек.

Но все едно. Бяха минали месеци вече на този проклет откраднат кораб и макар в началото нещата малко да бяха задебели, положението се беше поуспокоило донякъде — чак до пристанището на Печалния Молл. Но сега, започнал беше да осъзнава Хек, нещата отново задебеляваха. Манси Каръка беше най-малката им грижа. Проклетият кораб беше обладан от духове. Никакво друго възможно обяснение нямаше. Обладан. Зле като в катакомбите на град Толл: гласове, привидения и шепоти, скърцания, прашене и щъпуркане... не, не бяха плъхове освен това, след като никой не можеше да си спомни да е виждал плъх от Молл насам. А когато плъховете напуснат някой кораб, това вече е много зле, може би най-лошото.

Грубо в началото, да, защото Сатер и те тримата сега не бяха различни от който и да е друг опитен моряк. Но никой от тях не беше. Моряк, в смисъл. Дори Сатер, чието капитанство беше от дворцовата стража в град Толл — поне преди Нощта на заклинанията. Нито пък Хек, нито Бърдс или Гъст: всички те бяха на пост при градската югоизточна ъглова порта в онази съдбовна нощ. Петия в шарената им група го бяха взели на пристана на Толл, но само защото разбираше малко от плаване и имаше лодка, която им трябваше, за да се измъкнат от сушата на Стратем. И беше достатъчно ловък със сабята, тъй че открадването на „Сънкърл“ се оказа много по-лесно, отколкото предполагаха.

Абли Дръдър. Дори само името накара Хек да се навъси над опразнената си купа.

— Спънки — измърмори той.

Бърдс Мотъл кимна.

— Думата на капитана, да. Как мислиш, дали онези денраби са гладни?

Хек поклати глава.

— Казват, че не ядели през разплодния сезон, затова акулите си стоят наоколо, вместо да се разпилеят толкова бързо, че да запорят вълните все едно, че се опитват да полетят. Мъжките ще се бият много след като сме навлезли в Червения път и акулите ще се угоят. Така поне съм чувал.

Бърдс Мотъл се почеса по късата си коса и примижа с болното си око, както правеше винаги, щом я споходеше някоя неприятна мисъл.

— Никога не съм мразила морето повече от сега. Все едно че сме в капан тук, като в затвор, а гледката ден след ден изобщо не се променя. И с тия злокобни звуци, които чуваме... — Потръпна, след което направи Знака на псалта с лявата си ръка. — Нищо чудно, че всички имаме кошмари.

Хек се наведе над масата.

— Бърдс, това по-добре си го казвай наум.

— О. Извинявай.

— Вероятно — заговори Хек, за да я успокои, тъй като я обичаше с цялото си сърце, — никой тук не е чувал за Псалтите. Но по-добре да се пазим. Никой от нас не ще да се окаже... спънка.

— Прав си, Хек.

— Освен това намерих добър отговор за нас за ония проклети кошмари. Прехвърлих ни на нощна вахта.

— Сериозно? — Болното око примижа още по-силно.

— Какво му е лошото? — попита Хек. — Не е ли по-разумно — в края на краищата при спането през деня кошмарите няма да са толкова лоши, нали?

— Бих се обзаложила, че ония, с които си ни сменил, в момента подскочат от радост, Хек. Трябваше първо да дойдеш при мен, за да ти набия малко ум в главата. Нощната вахта, Хек, значи, че може би ще се изправим лице в лице срещу онова, което ни насира от страх.

Хек Ърс пребледня и направи Знака на псалта.

— Богове на Бездната! Сигурно ще мога да го отменя.

Бърдс изсумтя.

Хек се оклюма и заби поглед в купата си.

В този момент третият дезертър от Стратем, Гъст Хъб, нахлу в тесния камбуз. Беше толкова облещен, че бялото на очите му се виждаше отвсякъде — беше притиснал ухото си с ръка и през пръстите се стичаше кръв. Вторачи се за миг в Хек и Бърдс и изломоти:

— Докато съм спал! Някой ми е отрязал ухото, докато съм спал!

При паническото влизане на моряка седналият недалече от тях Емансипор Рийзи, Манси Каръка, се сепна, измъкнат от размишленията си за безбройните странности. Разбира се, щом приятелят на Гъст успя да го накара да си свали ръката, ухото липсваше. Ловко клъцнато и оставило червена струйка и забелена ивица кожа, а как човекът беше спал през това време си оставаше истинска загадка.

Сигурно се беше напил с контрабанден спирт или бе станал жертва на някаква вражда из каютите на екипажа, заключи Емансипор и отново насочи вниманието си към купата с храна пред себе си. „Готвачът е поет“, това беше чул откъм масата им. Тъпотия. Беше плавал на много кораби и беше понасял храната на легион готвачи, а тази беше най-лошата от всичко, което бе опитвал. Всъщност почти не ставаше за ядене и щеше изобщо да не става, ако не бяха обилните количества дъранг, които бе започнал да тъпче в лулата си заедно с обичайния ръждивец. Дърангът имаше свойството да прави човек достатъчно лаком, за да надвие ужасния вкус на подобни зловонни буламачи. Да не беше това, Емансипор отдавна щеше да е само кожа и кости, както казваше жена му всеки път, щом някоя от рожбите им хванеше глисти и трябваше да се каже нещо — макар че го казваше с нотка на завист, предвид дебелината ѝ. „Кожа и кости, кълна се в светите гробници!“

Може би дори ѝ липсваше в този момент. Дори на хлапетата, заченати незнайно от чие семе. Но тези чувства изглеждаха далечни и останали назад като пристанището на Печалния Молл. Нищо повече от мъгливо петно на хоризонта, да, тъй че хайде още малко дъранг.

Слушането на разговора между двамата — преди идването на едноухия им приятел да развихри стъписване, тревога и угрижени разсъждения — беше оставило у Емансипор смътното усещане, че нещо с тези тримата наистина не е наред. Да оставим твърдото

убеждение на останалите от екипажа, че точно тези тримата знаят какво е кораб колкото къртица знае какво е връх на дърво и че може би капитан Сатер разбира от мореплаване още по-малко, и че ако не е първият помощник-капитан, отдавна да са се набутали в гигантската паст на някой денрабъ. Не, тук имаше нещо повече, и ако Емансипор само успееше да издърпа дебелата паяжина от мислите си, сигурно щеше да му хрумне някоя и друга идея.

Но гладът си каза своето: бавно превърна купата с отвратителна помия в изящно кулинарно съкровище и много скоро той вече лапаше лакомо.

Лъжицата изтрака в дъното и той се стъписа, като видя, че яденето му изведнъж е свършило. И ето, че вече облизваше пръсти и подръпваше краищата на мустаците си да оближе колкото трохи бяха полепнали по тях, а после облиза горната си устна. Огледа се крадешком да види кой може да е забелязал това ужасно скотско поведение, но онези тримата бяха излезли — доста бързо всъщност, за да потърсят корабния лечител. Беше останал сам.

Въздъхна, стана от пейката, взе дървената купа, пусна я в бъчвата с морска вода до люка и тръгна към палубата.

Към вранското гнездо на върха на главната мачта тъкмо вдигаха ведро с храна и Емансипор погледна нагоре, присвил очи срещу блясъка на слънцето. Всички казваха, че била хубава — дъщерята де. Но може би няма — оттам и зловещите крясъци, които ехтяха от време на време отгоре. А колкото до Старата Бена, е, тя си беше дърта морска вещица и не беше слизала долу от Молл насам, нито си беше показвала сбръчканото като сушена слива лице... заради което животът бе похубав, да. Но колкото и да се напрягаше, не можа да види нито една от двете там горе.

Все пак приятно беше да си мисли човек, че младата е хубава.

Усмихна се и тръгна към кърмата. Добре е да се усмихва човек, нали? Стомахът — приятно пълен и общо взето спокоен. Небето ясно, хубав попътен вятър, галещ морските талази. Събли далече назад и джереметата с техните глисти, изпълзващи от дупетата им, също така далече назад, както и Събли, и тя, да де, ами, също далече назад. Убити работодатели и побъркани убийци... о, това, уви, не беше толкова далече, колкото би предпочел всеки разумен човек.

Ценно напомняне, да. Усети, че е застанал с широко разтворени крака срещу люшкането и клатенето близо до кърмовото перило, тъпчеше лулата си с ръждивец и размътеното му зрение се мъчеше да се съсредоточи върху загърнатата в черно фигура, изгърбена над задното перило. Върху дебелиите бели пръсти, които шареха по куката и въжетото с тежестта. Върху кръглото бледо лице и тънкия червен език, който пробягваше по меката горна устна, върху подпухналите клепачи и миглите, които пърхаха на вятъра.

Да се съсредоточи, да.

Докато Корбал Броуч нанизваше отрязаното ухо на куката.

А после я метна зад борда и започна да размотава въжетото.

С идването на нощта пироните заскърцаха и това скърцане беше езикът на мъртвите. Много имаше да се обсъди, планове да се разнищят, амбиции да се споделят, ала сега, най-сетне, гласовете се усиливаха с настойчива възбуда. Пленени в пироните от толкова дълго време... но освобождението вече идеше.

Червеният път Накрай смеха зовеше и вълна след вълна ревящите с грохот талази разтърсваха гредите на трюма, вълна след вълна доближаваха мрачната жила, теченията на кръвта на самия Маел.

Древният бог на морето кървеше, както бе обичайно за всички Древни неща. А където има кръв, има сила.

Щом нощта отвори уста и мракът зейна, железните пирони, които стягаха кораба „Сънкърл“, пирони, пребивавали някога в дървото на саркофази в гробниците на Печалния Молл, подхванаха най-настойчивия си, най-жаден хор.

Казано е, че дори мъртвите могат да пеят песни за свобода.

— Ако благоволиш, господин Рийзи, да извадиш ризницата ми. Почисти я от петна и масло. Ако си спомням добре, нищо повече не е нужно от тези простички почиствания, а предвид сегашното ти състояние това е щастливо стечение на обстоятелствата.

Емансипор — беше застанал на прага на каютата — примига към господаря си.

Погледът на Бочълайн остана спокоен.

— Би могъл вече да се задвижиш, господин Рийзи.

— Тъ, разбира се, господарю. Ризницата, казахте. Ами, мога, да.

— Много добре.

Емансипор се почеса по врата.

— Корбал Броуч лови риба.

— Нима? Е, доколкото разбирам, изпитал е внезапна потребност от хрущял на акула.

— Що, коленете ли го болят?

— Моля?

— Морските вещици се кълнат в това, сър.

— Аха. Допускам, че в случая с Корбал Броуч той си е наумил някои експериментални приложения.

— О.

— Господин Рийзи.

— Господарю?

— Ризницата ми. Не... чакай малко. — Бочълайн се надигна от ръба на леглото. — Струва ми се, че сме стигнали до нещо като криза в отношенията ни, господин Рийзи.

— Сър? Уволнявате ли ме?

— Вярвам, че не е нужно да стигаме до това — каза високият светлокож мъж, докато оправяше гънките на обшитото си със сърма наметало, след което поглади острата си брада. — Това пътуване, уви, е довело до сериозна деградация в уменията ти, господин Рийзи. Всеизвестно е, че прекомерната употреба на дъранг води до намаляване на способностите, до хронично отегчение и до унищожението на всякаква амбиция у ползвателя. Мозъкът ти, накратко, е започнал да атрофира. Прекарваш периода си на будност във видимо състояние на изтръпналост и тъпота, докато периодът ти на сън преминава в безплодни усилия да се постигнат по-дълбоките нива на сън, нужни за отмора и обновление. Това, уви, те е направило едновременно безполезен и досаден.

— Да, сър.

— Ето защо, за твое собствено добро и — по-важно — за мое, съм принуден да конфискувам запасите ти от дъранг за времетраенето на това пътуване и то, ако се наложи, от този момент.

— О, сър, това ще е лошо.

Едната вежда се повдигна.

— Лошо ли, господин Рийзи?

— Да, господарю. Лошо. Нервите ми, разбирате ли. Нервите ми. Не са каквито бяха.

— И какво толкова терзае нервите ти, господин Рийзи?

Е, точно това беше въпросът, нали? Онзи, който дърангът помагаше на Емансипор да избегне, а сега господарят искаше от него най-ужасна трезвеност, в която всякакво бягство щеше да му е отказано. Изведнъж онемял, Емансипор посочи грамадния дървен сандък до стената.

Бочълайн се намръщи.

— Детето на Корбал Броуч ли? Е, господин Рийзи, но това е глупаво. Да се е измъквало изобщо? Всъщност ти го видя само веднъж, и то в самото начало на това пътуване, нали? Освен това никаква вяра ли нямаш в обвързванията и преградите, които съм поставил около този скромен хомункулус? Параноята, дължен съм да добавя тук, е обичайно поражение сред злоупотребяващите с дъранг.

— Господарю, всяка нощ го чувам. Гъргори, стене и гука.

— Подходящите усти и гласни трактове нямат особена важност според преценките на Корбал. Такива звуци са съвсем естествени предвид физическите ограничения на съществуването. Освен това — тонът на Бочълайн изведнъж се втвърди — ние винаги ще имаме гости в компанията ни, много от които далеч не толкова приятни като чудатата колекция на спътника ми от органи и телесни части в този сандък. Бях останал с впечатлението, господин Рийзи, че прие тази служба с пълното разбиране за такива неща. В края на краищата моето основно хоби е призоваване на демони. Докато приятелят ми Корбал Броуч изследва загадките на живота и смъртта и всичко, което е помежду им. Не се ли подразбира, че всички ние ще преживяваме множество странности в хода на приключенията ни? Всъщност би ли предпочел да не е така?

На това Емансипор не намери никакъв възможен отговор. Зяпна онемял, без да откъсва поглед от Бочълайн.

Най-сетне магъосникът се обърна с едва доловима въздишка.

— Тъй или иначе, господин Рийзи, детето изобщо не би трябвало да е повод за притесненията ти. Мисля, че говорих с теб по тази тема преди — скоро след като се отправихме в открито море всъщност. Този

кораб беше в пристанището на Молл както за презареждане с припаси, така и за ремонти, освен наемането на нов екипаж. От тези цели тъкмо ремонтите са свързани с неприятната ситуация, която ни предстои.

Бочълайн замълча, отиде до задния люк и надникна навън.

— А, свечерява се, господин Рийзи. И много скоро ще сме в гърчовете на Накрай смеха. Железни пирони, господин Рийзи. Закупени в Печалния Молл.

Емансипор се намръщи. Споменаването за това събуди нещо в главата му. Гласовете на двама приятели в една кръчма. Крийги и Дъли, да, крадльовците. „Пирони. Железни пирони...“

Бочълайн се обърна през рамо към него.

— Я ми кажи, господин Рийзи, след като си родом от Печалния Молл: какво точно е джорлиг?

Хек Ърс знаеше, че трябва да спи чак докато прозвучи камбаната за нощната вахта, но умът му беше вихрушка от тревоги, страхове и глождещи опасения. Беше понятно, че прехвърлянето на дежурствата от дневни на нощни ще е свързано с бавно приспособяване, с колеблив преход, да. И макар че Бърдс Мотъл, изглежда, можеше да потъне в дълбок сън на мига, какво пък, тя беше служила в помощната част на гарнизона на Псалта в град Толл, нали? Най-близкото до истински войник от всички тях. А колкото до Гъст Хъб, късметът на този човек наистина бе впечатляващ. Представи си, да загуби едното си ухо просто ей така, а после корабният резач тикна в ръцете му бутилка с нектар от д'баянг — и една глътка от него може да те приспи така, че да не усетиш мърдането в корема на самата Бърн, колкото и планини да се срутят.

Уви, горкият Хек Ърс още си имаше две уши и нищо от войнишката дарба да заспиш по всяко време и навсякъде. Тъй че тъпчеше по палубата унил и злочест като котарак с отрязани мустаци. А там, при кърмовото перило, беше един от пътниците, по-дебелият, когото никой изобщо не виждаше, освен когато го видеха, а това изобщо не беше обичайно, само дете беше целият загърнат в черно и с дръпната качулка.

Хек помисли да заобиколи, но така щеше да мине пак покрай капитана и веднъж без коментар или заповед си беше късмет, но втори

път — едва ли. Тъй че вдиша дълбоко да се успокои и тръгна към перилото и злокобния мъж.

— Вече се смрачава, сър, и ни чака кротка нощ според мен.

Закачулената глава леко се извърна и Хек по-скоро усети, отколкото видя рибешките очи, впити в него. Потисна внезапния си трепет и се подпря на перилото.

— Аа, метнали сте въдица, виждам. Гневни води са наоколо, чувал съм. Акули и денраби. Прави риболова малко рискован — забелязали сте, нали, сър, че моряците почти никога не ловят риба? Само пътниците. Странно, нали? Предполагам, че е свързано с възможността някой ден ние да нахраним рибите, което си е смразяваща мисъл.

— Акули — рече мъжът с висок тънък глас.

Хек примига и се намръщи.

— Какво? Хвърляте за акули? Тъ, оценявам чувството ви за хумор, мда. Акули, ха. Искате да закачите някоя по-едричка, а? Като, да речем, някоя от ония със златните гърбове, дето са по-дълги дори от „Сънкърл“. Е, това ще е борба между двамата, а? Човек може да залага кой кого ще издърпа на борда или през борда! — Засмя се и не спря да се смее.

Доколкото му позволи куражът поне под мълчаливия поглед на лицето в сянката.

— Ха-ха-ха... ха... ха.

Мъжът размота още няколко лакти въже.

Хек се почеса по наболата челюст.

— Акулите обичат месеста стръв — заговори отново. — Кървава стръв. Не сме имали свежо месо на борда от втория ден след Молл. Какво използвате, сър? Клъвна ли вече?

Мъжът въздъхна.

— Не. Да, прав си. Стръвта трябва да е по-кървава.

— Тъй си е, сър.

— И може би по-голяма.

— Аха, бас слагам. И по-голяма кука също.

— Да. Чудесна идея. На, дръж.

Хек се озова с намотките въже в ръце. Усещаше люшкането на вълните, все едно нещо подръпваше влачещата се след кораба стръв в

отмерен ритъм. Обърна се да каже на пътника, че му е време да отива на вахта, но мъжът се беше махнал.

Зачуди се какво да прави. Ако камбаната звъннеше и глупакът не се върнеше дотогава, щеше да е в беда.

Чу зад себе си стъпки и се обърна с облекчение.

— Радвам се, че се върнахте, сър... о, капитане!

— Какво в името на Гуглата правиш тук, Хек?

— Тъ, държа това въже, капитане.

— Ловиш риба?

— Не, капитане! В смисъл, беше един от пътниците! Дебелият. Ловеше риба и ме помоли да държа това, докато се върне, и така и не можах да му кажа, че не мога, заради нощната вахта и прочие, тъй че не мога да се измъкна сега, сър.

— Ти си проклет идиот, Хек. Вържи въжето за перилото. После иди събуди Бърдс и Гъст, слънцето вече залезе.

— Слушам, капитане!

— Последно чух за него, докато бях нагоре в Тефт, тъй че лично не съм го виждал — каза Емансипор и изруга наум внезапно обзелата го трезвеност, идваща сигурно от каквото там беше пуснал Бочълайн в чая, който пиеше сега. — Хванали го под кейовете. Приливът се отдръпнал, виждате ли — ако се беше измъкнало във водата, изобщо нямаше да го хванат и нито една рибарска лодка нямаше да посмее да излезе в залива месеци, ако не и години. Двайсет здрави войници трябвало, за да го убият с копия и брадви, и само четирима се измъкнали живи от боя.

— Огромно същество, несъмнено — отрони замислено Бочълайн.

— Да, и това било само на половин ден. Бързо растат, видите ли, след като изядат майките си.

— Изяждат майките си?

Емансипор загледа навъсено чая.

— Никой не знае със сигурност, но така разправят. Семето на джорлиг плува във водите като малки червеи. И ако някой намери млада жена по време на кървенето ѝ — гмуркачка за раковини, бисери или слязла да оправи мрежата, — е, този червей се пъха право вътре и

влиза в утробата ѝ. А тя наедрява и наедрява, все по-бързо, и почва да яде колкото трима големи мъже, и продължава да яде шест, седем месеца, докато кожата ѝ не почне да се цепи. И тогава, обикновено в някоя безлунна нощ, джорлигът се измъква през корема ѝ и я изяжда. Изяжда я цялата, с кокалите и всичко. После хуква към водата.

— Любопитно — каза Бочълайн. — Въпреки че не е чак толкова невероятно или странно, колкото би могъл да си помисли човек. Паразити има в изобилие и повечето от тях обитават във вода, солена или сладка. Търсят начин да проникнат в гостоприемник, през всяко възможно отворстие.

— Джорлигите не са просто животни — каза Емансипор. — Умни са почти колкото нас, казват. Пъхат се нарочно в мрежи и се омотават в тях, а като ги извадят на борда, се измъкват и убиват всички рибари. Изяждат ги целите. Някои дори използват оръжия, мечове и други, изтървани зад борда или хвърляни на духовете на морето. Но, господарю, джорлигите живеят в плитчини, само в крайбрежни води. Никога в открито море. Тук навън никога.

— Разумно — промърмори Бочълайн. — Твърде много конкуренция има в тези води, да не говорим за риска да се окажат плячка. Е, господин Рийзи, това, което описваш, е изцяло морско същество, което обитава сушата само при раждане, като костенурките и денрабите. И все пак са напълно способни да действат ловко на палубата на рибарска лодка. От това трябва да приемем, че могат да оцелеят и извън водата, ако се наложи. Но чудя се, за колко дълго?

Емансипор сви рамене.

— Казват, че приличали на гущери, но дълги, и можели да стоят на задните си крака. Имат дълга мускулеста опашка и две ноктести ръце, макар да разправят, че най-лошото е ухапката им — могат да откъснат човешка глава наведнъж и да строшат черепа като яйце... — Замълча, щом Бочълайн бавно се наведе напред и го прониза с очи.

— Крайно интересно описание.

— Не бих го нарекъл точно така, господарю.

Бочълайн се отдръпна.

— Прав си всъщност. Благодаря, господин Рийзи. Вярвам, че вече си се съвзел?

— Да, господарю.

— Добре, заеми се с ризницата ми тогава, и по-бързо.

— Бързо ли, господарю?

— О, да. Скоро ще навлезем в Червения път, господин Рийзи. Тази нощ — добави Бочълайн, докато ставаше, и потърка ръце — ще се окаже изключително чаровна. Щом свършиш с бронята, наточи и меча ми — онзи с червеното острие.

„Броня? Меч?“ Емансипор премалая от надигация се страх и чак сега си даде сметка за ужасната какофония от звуци, прииждащи от всички страни. Пращящите греди, жалното скърцане на свързки и разхлабени пирони, странните стонове на същества, които се блъскаха в корпуса, хлъзгаха се отдолу и излизаха от другата страна.

„Сънкърл“ се люшкеше като пиян и небето зад мътното стъкло на люка съвсем потъмня.

А някъде долу в трюма някой изпищя.

Бена Младата чу ужасния крясък и се присви още по-ниско във вранското гнездо.

„О, да, мила ми дъще, нощта започва! Много са ужасните тайни на Накрай смеха и ако можехме да полетим на черни криле, сега е времето да напуснем гнездото, миличко! Но кой на този свят може да избяга от ужасите си? Ръце на очите, нали, и викове да удавят всички злочести скърби, а умът си има свои криле, да, тъй че внимавай със сетния полет! Право в бездната с всичката плът зад тебе!“

Звездите се вихреха чужди отгоре и „Сънкърл“ се люшкеше безпомощно, сякаш вятърът най-сетне го беше докопал в хватката си. Черни вълни ближеха корпуса.

„Но ние сме в безопасност, миличка, ние сме над окаяните съдби. Като кралици сме. Богини!“

Нов писък отекна от тъмното долу и Бена Младата осъзна, че не се чувства като кралица, нито като богиня, и че тази мачта и скърцащите въжета почти на ръка разстояние изобщо не изглеждат достатъчно далече от ужасите, които се развихряха под палубата на „Сънкърл“.

А до нея Бена Старата мълвеше и стенеше и рошавата ѝ коса пърхаше и галеше лицето на дъщеря ѝ като криле на нощни пеперуди.

— Кой пицеше така? — попита ядосано Хек и протегна фенера колкото можеше напред, а сенките затанцуваха и грубите мокри греди забърсаха темето му. Присви очи в сумрака на трюма и по кожата му изби студена пот.

И други вече се бяха събудили, но малцина се бяха осмелили на нещо повече, освен да се струпат при капака, извеждащ от каютите на екипажа, и Ърс си спомни — с колеблива насмешка — облецените им очи, зяпналите усти, кръгли и тъмни като малките дупки по скалните стръмнини, където гнездяха гущери. „Страхливци!“

Какво пък, те не бяха служили войници, нали? Нито един от тях, тъй че беше естествено да разчитат на Хек, Гъст и Бърдс Мотъл, не че някой от тях беше много свободен да упражни професията си. Не, и това идваше от само себе си при твърдата увереност, че нещо се е развихрило бързо долу, в някоя тъмна и гадна дупка. Тъй че той стоеше тук с Бърдс и Гъст до него, с фенер в ръка, и двамата зад гърба му носеха мечове, Гуглата да ги благослови.

— Брив е изчезнал — каза Гъст Хъб с напрегнат разтреперан глас. — Слязъл тука за буре с нещо.

— Брив? Помощник-готвачът ли? — попита Бърдс Мотъл.

— Не, помощник-дърводелецът.

— И той ли е Брив?

— И той, и Брив, дето плете въжетата, също.

Хек се намеси в глупавия им разговор.

— Значи Брив липсва, добре.

— Помощник-дърводелецът Брив, да.

— И е слязъл тук долу, а?

— Не знам — отвърна Гъст Хъб. — Ако тия писъци бяха негови, но не знаем със сигурност, нали? Може пък някой от другите Брив да е пицял, де да знаем.

Хек се обърна и погледна ядосано едноухия си приятел.

— Защо ще пици някой от другите Брив, Гъст?

— Не казах, че е бил някой от тях, Хек. Казах, че не знаем дали оня Брив, или някой от другите Брив.

— Защо пък трябва непременно да е пицял някой Брив? — повиши изнервено глас Хек.

Гъст и Бърдс се спогледаха и Бърдс повдигна рамене.

— Няма причина, скъпи.

— Освен ако и тримата не са слезли за въпросното буре! — рече Гъст.

— Не това е въпросът изобщо! — скастри го Бърдс. — Защо ще слиза помощник-дърводелец да взима буре? Това е въпросът! Помощник-готвач, добре, има логика. Дори плетачът на въжета, освен ако не е търсил...

— Търсила — поправи я Гъст.

— Брив дето плете въжета е жена?

— Аха.

— Добре, искам да кажа, имаш въсък в бурета, нали? И катран също, тъй че няма проблем Брив плетачката на въжета да слезе тука...

— Чуйте се само! — сопна се Хек Ърс. — Не е важно кой или коя Брив...

Горе се разнесоха викове.

— Намерили са Брив! — изсумтя Гъст.

— Но кой Брив? — настоя Бърдс. — Или коя?

— Не е важно! — кресна Хек. Вдиша дълбоко вонящия въздух и се успокои. — Работата е, че никой не липсва, нали? Тъй че кой пицеше там долу, дето го чухме?

Гъст завъртя очи и отвърна:

— Ами точно се опитваме да разберем, Хек. Тъй че стига си губил време и да проверим!

Хек пристъпи колебливо и протегна фенера още напред.

— Освен това — продължи Гъст по-тихо, — чух слухове, че Брив плетачката изобщо не е Брив. Всъщност е Горбо и обича да се облича като момиче.

Хек отново се обърна и го изгледа вбесено.

Гъст сви рамене.

— Не е толкова изненадващо, има ги такива на всеки кораб...

— И къде го чу това? — настоя Хек.

— Ами, само предположение е. Но адски добро според мен.

— Знаеш ли какво ми се ще? — рече Хек. — Ще ми се тоя, дето ти отрязва ухото, изобщо да не ти го беше отрязал.

— И на мен...

— Ще ми се да ти беше резнал езика, Гъст Хъб.

— Е, това не е хубаво да го казваш, Хек. Аз не съм искал на теб да ти режат нещо, нали? А и боли. Щипе ужасно, особено сега, когато

се потя много. Щипе, Хек, да не мислиш, че е приятно? А и ония мляскащи звуци. Мляска и мляска...

— Ще ида да видя — каза Хек.

— Какво, сега ли? Не...

— То е там, глупако! Ще ида да видя.

Гъст вдигна рамене.

— Щом държиш. Обаче гледай после да си измиеш ръцете.

— Този писък не беше на джорлиг — заяви Емансипор Рийзи и облиза внезапно пресъхналите си устни.

Бочълайн, който все още оправяше ръкавите на ризницата си, го погледна и повдигна вежда.

— Господин Рийзи, това беше смъртен вик.

— Не ми казвайте, че Корбал Броуч е...

— Разбира се, че не е. Твърде далече сме от суша, та господин Броуч да налита на този екипаж. Очевидно би било крайно неразумно, защото кой тогава ще кара кораба? — Бочълайн навлече черните ръкавици и протегна ръце, та Емансипор да затегне кожените връзки на китките. — Изключително жален вик — промълви некромантът. — Всичко е предизвестено, разбира се.

— Ония пирони ли, господарю?

Магът кимна рязко.

— Изобщо не е за препоръчване да се освобождават духовете на мъртвите, да се измъкват от местата им на вечен покой.

— Утешително е някак да си мислиш, че има такива неща като места на вечен покой, господарю.

— О, извинявам се, господин Рийзи. Такива места не съществуват, дори и за мъртвите. Небрежно използвах клише. По-скоро местата им на вечен затвор.

— О.

— Естествено, духовете се радват на неочакваната свобода, тъй че лесно си представят безобразни поводи и възможности, повечето от които за жалост са фалшиви, не повече от заблуди. — Отиде до меча си и измъкна тъмното острие от ножницата. — Това прави определени смъртни толкова... полезни. Корбал Броуч добре разбира такива пакостливи духове.

— Защо тогава се пригответе за бой, господарю?

Бочълайн го изгледа продължително, после се обърна към вратата.

— Имаме гости.

Емансипор подскочи.

— Няма нужда от паника, господин Рийзи. Покани ги да влязат.

— Да, сър.

Вдигна резето и се дръпна, щом капитан Сатер с първия помощник-капитан след нея влязоха. Жената беше пребледняла, но иначе лицето ѝ беше безизразно, докато Абли Дръдър изглеждаше все едно е дъвкал бодливи таралежи. Изпъна крив пръст към Емансипор и изсъска:

— Всичко е по твоя вина, Карък!

— Тихо! — срязва го капитан Сатер и сивите ѝ очи се впиха в Бочълайн. — Стига преструвки. Вие сте заклинател.

— По-скоро чародей — отвърна Бочълайн. — И не знам за никакви преструвки, капитане.

— Той е вонящ маг — почти изръмжа Абли Дръдър. — Сигурно е и по негова вина! Хвърлете ги за храна на денрабите, капитане, и ще стигнем до нос Безнадежден без неприятности... Кълна се в Бурните ездачи! — възкликна той, едва сега видял бойното снаряжение на Бочълайн, и заотстъпва заднешком към вратата; ръката му се стегна около дръжката на късия меч на колана му.

Капитан Сатер се обърна и го изгледа с гняв.

— Слез долу, Дръдър. Виж какво са намерили момчетата ни в трюма. Дъх на Гуглата, виж дали все още са живи. Върви! Вън!

Абли Дръдър оголи кривите си зъби срещу Бочълайн и драсна навън.

Сатер въздъхна разтреперано и отново се обърна към чародея.

— Какво тормози този кораб? Като че ли самият въздух се е стегнал от ужас — само заради един писък. Чуйте корпуса — сякаш всеки момент ще се пръснем. Обяснете това! И защо в името на Качулатия сте се облекли като за битка?

— Господин Рийзи — каза тихо Бочълайн, — налей ни вино.

— Не искам вино! — отсече Сатер.

Бочълайн я изгледа намръщено и каза:

— Налей ми вино, господин Рийзи.

Емансипор отиде до сандъка, в който господарят му държеше запасите си от прашни глинени делви, бутилки и колби. Докато се навеждаше, за да порови из колекцията за нещо по-безвредно, Бочълайн заговори отново:

— Паниката е обичайно бедствие, когато се събудят духове, капитан Сатер. Като полен във въздуха или семената на ужаса, които пускат корен във всеки незащитен смъртен ум. Призовавам ви да внимавате, за да не погълне ужасът разума ви.

— Значи онзи писък беше просто от безумен ужас?

Емансипор почти видя смътната усмивка, която трябваше да е придружила следващите думи на Бочълайн.

— Разбирам, че идеята за освободени духове не е достатъчна, за да ви притесни, капитане, и съм впечатлен. Явно имате богат списък от предишни преживявания, които са заздравили нервите ви. Всъщност съм облекчен от поведението ви, предвид обстоятелствата. Тъй или иначе, онзи писък възвести най-ужасната смърт на един от екипажа ви.

Зад Емансипор настъпи тишина, докато той вдигаше пред очите си бутилка от черно мехуресто стъкло и потръпна, като видя дебелия лъскав печат на череп на тялото и венец от стъклени кости около късото гърло. Припряно върна бутилката на мястото ѝ и посегна за друга.

— Духовете — заяви с хладен, мъртвешки тон капитан Сатер — рядко притежават способността да убият жива душа.

— Съвсем вярно, капитане. Има изключения, разбира се. Има го и проблема с Червения път, Накрай смеха и буйното му течение. Крайно мръсно стечение на събития, уви. За да съм по-сигурен какво се е разбудило долу, трябва да поговоря със спътника ми Корбал Броуч...

— Още един проклет чародей...

— Заклинател по-точно.

— И къде е той? Преди малко беше на палубата, но после изчезна — очаквах да заваря зловещия евнух тук с вас.

Емансипор намери друга бутилка без плашещи печати по мътно зеленото стъкло. Задържа я на светлината на фенера и не видя нищо нередно да плува в тъмната течност вътре. Доволен, взе бокал, издърпа запушалката и наля на господаря си пълна доза. После много предпазливо подуши.

„Да, това си е чисто вино.“ Изправи се успокоен и го поднесе в лявата, облечена в метал ръка на Бочълайн, докато чародеят казваше небрежно:

— Капитан Сатер, съветвам ви да се въздържате от изказване на такива груби... определения в описанието си на Корбал Броуч. Както може да потвърди господин Рийзи, вежливостта на моя спътник е също толкова жертва на проклета изолираност, колкото и неговата...

— Добре, добре, този човек е проклет рак, сврян в ъгъла. Не ми отговорихте обаче — къде се е дянал?

— Ами... — Бочълайн замълча и отпи глътка вино — предвид професионалните му занимания бих допуснал, че... — Внезапната, необяснима пауза на чародея се проточи, пет, седем, десет удара на сърцето, преди той бавно да се обърне към Емансипор. Странен огън грееше в ледените му обикновено очи и капчици пот лъснаха на челото му и заблещукаха в брадата и подрязаните му мустаци. — Господин Рийзи. — Гласът на Бочълайн прозвуча приглушено. — Върнали сте бутилката в сандъка ми?

— Тъ, да, господарю. Искате ли още?

Стисналата бокала ръка вече трепереше. Непривично рязка стъпка и Бочълайн вече тикаше меч в ръцете на Емансипор.

— Вземи това, бързо.

— Господарю?

— Тъмнозелена бутилка ли, господин Рийзи? Обикновено стъкло, издължена издута шийка?

— Да, тя беше...

— Следващия път — изпъшка Бочълайн със зачервено лице — цвят никога досега невидан от Емансипор, особено на обикновено бледото пълно лице на господаря му. — Следващия път, господин Рийзи, всяка от подпечатаните с череп бутилки...

— Но, господарю...

— Кръвно вино, господин Рийзи, най-убийственото — формата на шийката е предупреждението. — Вече дърпаше ризницата си, сякаш нещо ужасно го мъчеше под корема. — Предупреждението... о, богове! Дори девица тоблакай би се усмихнала! Излез, господин Рийзи — махни се отгук!

Капитан Сатер беше зяпнала неразбиращо.

Стиснал меча, Емансипор Рийзи се спусна към вратата и я дръпна. Щом изскочи навън, Сатер понечи да го последва, но Бочълайн се задвижи мълниеносно и едната му ръка я спипа за врата.

— Не ти, жено!

Стържещият, почти зверски глас беше неузнаваем.

Сатер посегна към меча си... но Емансипор чу свирепото късане на кожен ремък и токи и как от устата на жената се изтръгна безсилен писък.

И, ох, как изхвърча Емансипор в коридора и затръшна вратата.

Последва тропане, стържене на ботуши и нов приглушен вик.

Емансипор Рийзи облиза устни — доста често го правеше напоследък, нали? „Кръвно вино, къде бях чувал за такова нещо? Тоблакай, каза господарят. Ония великани, варварите. Дървесна мъзга, да, смесена с вино, и всичко е наред, нали?“

Отзад вече се чуваше ритмично скърцане, женски стонове и мъжко пъхтене.

Емансипор примига към меча. Дълга, почти двуръчна дръжка. Извити ефес от сребро и оникс, добре балансиран и лъскав като мокър.

Отчаяни стонове през дебелията дъбова врата.

Помисли отново за шийката на бутилката и още веднъж погледна дръжката и ефеса. „О. Една глътка? Само от една? Богове на бездната!“

— Чу ли?

Бърдс Мотъл присви очи към Гъст Хъб.

— Какво да чуя?

— Вода. Шуртене... мисля, че има пробойна.

— Няма. Виж, щяхме да сме намокрени. Кълна се в езика на Маел, щяхме да сме до колене във вода тука. Няма пробойна, Гъст, няма, тъй че вземи си затвори проклетата уста.

Шепнеха, понеже и двамата разбираха, че да се шепне е добре, след като Хек Ърс се промъкваше напред да види кой е надал онзи писък и може би да намери каквото е останало от горкия глупак или още по-лошо, да не намери нищичко, освен може би няколко лепкави петна, вонящи на мокро желязо.

— Чувам вода, Бърдс, заклевам се. Шуртене и скърцане, и стонове... богове, побърква ме!

— Млъкни, проклет да си!

— И виж тези пирони — тия, новите — виж как капят червено...

— Ръждива вода е...

— Не е...

— Стига — виж, Хек е напред.

Това успя да накара Гъст Хъб да замълчи и вече се чуваше само забързаното му дишане до нея, както се бяха присвили в центъра на дъсчената пътека по дължината на кила. Напрегнаха очи към люшкащото се петно светлина на фенера на петнайсет крачки напред. Видяха как черната изкорубена врата се откряна и отвори.

След това силуетът на Хек Ърс загули светлината.

— Виж! — изсъска Гъст. — Той влиза!

— Смел мъж — промърмори Бърдс Мотъл. — Трябваше да се омъжа за него.

— Не е чак толкова смел — отвърна ѝ Гъст.

Тя бавно извади ножа си и се обърна срещу него.

— Какво каза?

Гъст Хъб не обърна внимание на опасния ѝ тон и само кимна напред.

— Виж, той наднича вътре.

— О, добре. — Тя прибра ножа.

Хек се отдръпна и затвори вратата към носовия отсек на трюма, обърна фенера и бързо закрачи към тях.

— Нищо — каза. — Никой и нищо няма там.

Гъст Хъб изскимтя и плесна с ръка по превързаната рана на главата си.

Хек и Бърдс го зяпнаха.

— Нещо ме ухапа!

— Какво точно ти ухапа нещото? — попита Хек. — Вече е призрачно ухо, Гъст Хъб. Няма го, забрави ли?

— Заклевам се...

— Въображението ти е — рече Бърдс Мотъл. После се обърна към Хек Ърс. — Е, и какво правим сега?

Някой идваше по пътеката. Обърнаха се и видяха слизация към тях Абли Дръдър.

— Претърсихме и прочие, сър — каза Хек, след като помощник-капитанът се приближи. — Нищо не намерихме, нито никакви следи.

— Целият екипаж се е събудил и въртят очи във всички посоки — каза Абли. — И ненамирането на нищо не върши работа...

— Броят ли? — попита Хек. — Кой липсва?

— Плетачката на въжета Брив.

— Сигурно ли е, че е тя?

— Така ми казаха. Ниската с оранжевата коса и косматите крака...

— А Горбо там ли беше?

Абли Дръдър кимна.

Хек и Бърдс се спогледаха и Хек попита:

— Сигурен ли сте в това?

Абли Дръдър се намръщи.

— Да. Той докладва, че Брив липсва.

— Сериозно? — изсумтя Бърдс Мотъл.

— Не ме ли чу?

— И никой друг не липсва?

— Ами, само онзи, дебелият пътник, дето винаги лови риба.

— Оу! — Гъст Хъб плесна отново с ръка по превръзката.

— Какъв ти е проблемът? — намръщи се Абли Дръдър. — Какво ти е на главата?

— Не чухте ли? — попита Бърдс. — Някой взе, че му отрязва ухото — докато спял, ако можете да го повярвате. И сега е призрачно ухо.

— Можеш ли да чуваш призраци?

Тримата бивши войници зяпнаха помощник-капитана за миг, после Хек Ърс каза:

— Може, само че понякога го хапят.

— Наистина неприятно!

Абли Дръдър тръгна обратно. Стапяше се с всяка стъпка от петното светлина от фенера.

Може би затова никой от тримата бивши войници не видя какво точно се надигна зад първия помощник-капитан и му отхапа главата.

Като черно петно беше палубата на „Сънкърл“ далече долу под Бена Младата и грачещата ѝ майка. С размътени краища, самата чернилка беше единственото доказателство, че корабът изобщо

съществува. Вихреците се пенести гребени на вълните се разбиваха и изливаха през бордовете, а надалече в нощта изригваха обаяни в пурпур светлини.

Платната плющяха и „Сънкърл“ се носеше сякаш безразличен към вятъра, подет от теченията на Червения път. Никой не се виждаше при румпела. Само сенки загръщаха напречните реи на такелажа. Никакъв фенер не се люшкаше при мостика да огрява пътя напред.

Почти целият екипаж се беше струпал около капака към трюма. Купове пясък бяха разсипани в жалък защитен кръг около присвитите моряци — подробност, която изтръгна накъсан смях от зяпналата уста на Бена Старата.

Капризният вятър раздираше цепнатини в тънкото було на сивите облаци, но какъвто и свят да оголваха тези пролуки, беше само бездушна тъмнина, лишена от звезди.

Накрай смеха лъхаше с безжизнени въздишки към това чуждо нощно небе и Бена Младата се присви с колене до брадичката, разтреперана на вълни от сляп, отчаян ужас.

А сухата сбръчкана глава на майка ѝ кимаше ритмично в утеха и напяваше с монотонния си глас.

„Похот и смърт тази нощ, убийственият фарс на любов и ограбени богатства! О, утопично обстоятелство, тъй сходно с мокротото домогване на философ — да, спират всички танцьори, пронизани сякаш в нозете си волни от шипове на разума ужасни! Ликуващата музика на размножението! Каръка глупав навярно ни е унищожил всички — трябва ли да благословим безумния скопец и онова, което се таи свряно в заключения му сандък? Но не, пазено е онова дете — не от някой друг, а от изгубилия се за всякаква разумност!

Ти и аз, мила, ние ще оцелеем тази нощ, о, да. Бена Старата обещава! Спасени от всякаква гладна беда. Твоята прескъпа любяща майчица е издута до всички най-чудесни пропорции, че такива са въздишките, странстващи по Червения път, нашепваното обещание за подобаващо величие на всички майчини неща, надява се човек и се надява, да.

Не плачи, дъще. Стопли се в майчината си неумолима прегръдка — спасена си ти от света. Спасена и триж спасена. Девствена е твоята кръв, девствен е детският ти ум, девствена, да, е силата на твоята душа

— твоята пресладка целувка, с която единствената, що истински те обича, се храни, упорства и устоява.

Моя си завинаги и завинаги, дори тази нощ, и ще го докажа на всички, колкото и страховито, ужасяващо и отчайващо да е предизвикателството долу!

Нека изпия всеки хлип от устните ти, дъще. Моята сила расте!“

Един писък. Внезапно разширяване на очите, смътен първичен трепет. Душата се напруга, присвива се, очаква повторение, защото в повторението е нарисувано лицето на неведомото тъмно, лице уплашено и плашещо, раздрано от болка или — а така му се иска на човек — озарено от ярка, изумена радост. Но уви, последното желание тъй рядко се сбъдва, защото такива са мрачните разбулени истини, една под друга и сякаш безкрай.

Един писък. Затаен дъх, затаено сърце. Какво иде?

А сега: взрив от писъци. От три гърла. Е, това, виж, е... различно.

Тропот и топуркане, диво подскачане на неуместна светлина някъде долу. Ботуши по хлъзгаво дърво, писъците стават накъсани, нежна тъкан се цепи под порой от звук. И това, прочие, е мястото, моментът, когато всичко стъпва колебливо на ръба на острието, зейва пропаст, вятър навява кремъчното ехо на забравата — лудостта ли иде? Развихрено безпосочно насилие и безразборна гибел? Смътни фигури, връхлитащи една към друга, лица с изпънати усти, стъпкани под пети, силуети скачат през перилата, кости пращят, кръв швирва, кървави пръсти избождат очи — о, толкова много е изречено от съдбите под песента на безпощадна лудост.

Дълбок отекващ вик — нищо повече нямаше да е нужно — властен глас, който да изтръгне душите обратно от ръба.

Само някой да беше там, сред скупчилият се екипаж, със силата и желязната воля да сграбчи този единствен миг на спасение.

Но ужас бе заплувал по нощните знойни течения, проникваше в плът и ум и ето че след онзи ужасен писък отдолу хаосът изригна.

Животът, както с основание би отбелязал Бочълайн — ако му хрумнеше да отбележи, — винаги е склонен към глупост и, като логично последствие, към брутално самоунищожение.

Разбира се, той беше твърде зает да излива безкраен порой семе в изпадналата в полунесвяст и изобщо несъпротивляваща се капитан Сатер в каютата си, а това, както всички знаят много добре, е апогеят на цялата човешка добродетел, слава и ликуване.

В диво завихрената светлина на фенера обезглавеният труп на Абли продължаваше да рита, докато кръвта шуртеше от кошмарно раздрания врат. Ръцете му махаха и се извиваха като на войнствена марионетка. Бърдс Мотъл, Гъст Хъб и Хек Търс се отдръпнаха в ужас, всеки се запрепъва в собствените си крака и в краката на другите и тримата се строполиха на вмирисаните дъски, които бързо замирисаха и на пикня, а в случая с Гъст — и на нещо по-гадно.

Ако убиецът беше посегнал да ожъне душите им сега, щеше да ги обере без никакво усилие. Но нищо не скочи отгоре им и освен собствените им крясъци и тупането на ботушите на Абли — а сега, трябва да се добави, и паническото тропане на крака горе по палубата — не последва никакво злоещо мляскане, никакво съскащо връхлитане на чудовищни олигавени зъби.

Въпреки това ужасът стисна тримата бивши войници за гърлата, особено когато Абли Дръдър се надигна на ръце и колене и с няколко резки напъна се изправи. Кръв потече по тялото му и събуди в ума на слисания Хек отвращение, че обезглавеният не бе намерил достатъчно благоприличие поне да я попие с кърпичка. Абли Дръдър заопипва слепешком във въздуха и пристъпи напред.

Тройният хор от крясъци се утрои, щом обезглавеният помощник-капитан връхлетя върху тях.

Пръсти се вкопчиха в каквото намериха. Гъст изрева, щом и другото му ухо беше отпрано от главата, благодарна симетрия, ако не друго, но този път в мозъка му нахлу ужасно хрущене и пукане — и се смеси с безкрайния звук на шуртяща вода.

Той задраци отчаяно, измъкна се изпод трупа и падна по очи в процепа между издигнатата пътека и корпуса, а зяпналата му уста изведнъж се оказа натъпкана с мазна козина, която се загърчи, след като той инстинктивно захапа. Жалкото цвърчене на плъха секна на много висок тон, пълни сякаш с въздух мехури се спускаха гибелно и убийствено гадни течности изпълниха устата на Гъст.

Стомахът му се възмути с изумителен ефект, устата му изхвърли сдъвкания плъх на цял човешки бой дължина и той тупна на пътеката и остана да лежи на гръб с щръкнали нагоре крачета, а олигавеното с кръв езиче увисна настрани от устата му.

Хек Ърс междуременно беше затиснат от обезглавения първи помощник-капитан — който явно си искаше глава и смяташе, че всяка ще му свърши работа. Ето защо забрави за всякакви рискове от това, че държи фенера, и в крайно затрудненото си положение предпочете да го използва като оръжие, без да си дава сметка, че такова оръжие всъщност би било ефективно само в тила на противника му. В главата тоест, която я нямаше. Фенерът се пръсна, маслото пламна и подпали брадата на Ърс.

Ърс хвърли фенера настрани и той падна точно между краката на Бърдс Мотъл, която тъкмо в този момент се надигаше. Щом пламъците лумнаха към долните ѝ части, тя изрита фенера, залитна назад, хлъзна се и падна до мъртвия плъх, главата ѝ до главата му. Чу се силен пукот, очите на Бърдс се облециха и тя се отпусна на дъските, изгубила свят.

Кръвта беше изгасила тлеещата брада на Хек и той се вкопчи в ръката, която го стискаше за гушата, и започна да чупи пръстите един по един. Абли Дръдър нададе няколко анални изпъшквания, вероятно от болка. Най-сетне Хек Ърс успя да се измъкне, затисна помощник-капитана и го заудря с юмруци по гърба в безсилна ярост.

Гъст Хъб се надигна над тях. Ужасната му останала без уши глава се очерта на трепкащата светлина на пламъците, повърнатото бе оцапало брадичката му и се смесваше с кръвта, стичаща се по скулата му. Облещените му очи се впиха в Хек Ърс.

— Убий го! Убий го! Убий го!

— Опитвам се, тъпак проклет! — изрева Хек. — Дай ми меч! Нож! Каквото и да е, възета ми дай, проклет да си!

Гъст Хъб заотстъпва назад по пътеката.

— А, не! Аз се махам — и изобщо няма да се връщам тук долу! Изобщо.

Хек изруга и се пресегна за ножа си. Успя да го извади и все още възседнал мятащото се тяло на Абли Дръдър, се изви и преряза сухожилието зад дясното коляно на помощник-капитана, после и зад лявото.

— Пробвай да вървиш сега! — изръмжа, а после се изкиска, изпълзя заднешком по пътеката, изскимтя, понеже пламъците го опариха, и скочи към Бърдс Мотъл.

— Събуди се, скъпа! Трябва да се махаме оттук — *събуди се!*

При третия силен шамар клепките ѝ трепнаха, после очите ѝ се отвориха и тя го зяпна неразбиращо.

Но Хек не можеше да губи време да ѝ обяснява и я задърпа да стане.

— Хайде, миличко. Някакъв демон има тук долу. Гъст вече драсна, кучият му син. Хайде, да се махаме.

Тя го погледна вяло.

— Корабът гори, Хек. Това не е добре.

— Ще пратим екипажа, всеки проклет моряк, да изгасят пожара.

— Да. Добре. Не е добре, ако вземем да изгорим наред морето, нали?

— Да, скъпа, не е. Хайде, гледай къде стъпваш...

След като Хек Търс повлече несвързано ломотещата Бърдс Мотъл по стръмните стъпала към палубата, обезглавеният труп на Абли Дръдър остана повече или по-малко насаме. Мъчеше се отново да стане, но, уви, краката му бяха престанали да действат. Обезсърчен, помощник-капитанът седна на пътеката и отпусна ръце на бедрата си.

Искрата живот може да прескочи невъобразими разстояния, може да изригне на най-неочаквани места, може да се втурне по пътеките на мускул и нерв като катерица с отсечена опашка. А понякога, когато самият живот е избягал, искрата остава. За малко.

Абли Дръдър отпусна унило рамене. Дори кръвта, изцеждаща се от многото рани, най-сетне забави, последните капки бяха тлъсти и дълги.

От страховития убиец нямаше и помен.

Пламъците, които бяха запълзели алчно по стените на трюма, изведнъж примигнаха и угаснаха.

Тихи стъпки отекнаха по пътеката откъм носовия отсек. Едра, почти изгърбена фигура, облечена в дълга черна ризница, бавно се хлъзна в сумрака. Мъж с тъмносиво плешиво теме. Дебелопръстите ръце посегнаха надолу, към смачканото телце на плъха.

Тих хленч се изтръгна от провисналите устни на Корбал Броуч.

Последният плъх на борда на „Сънкърл“. Най-скъпият му, макар и временен, слуга. Свидетел на чудовищния кошмар, който беше убил първия помощник-капитан с такава безгрижна наслада. И *разбира се*, главата на жертвата липсваше. Съвсем логично всъщност.

Корбал Броуч спря, помръдна едното си ухо и се вслуша.

Паниката горе като че ли беше стихнала. Може би екипажът бе напуснал кораба — а, ох, колко жалко щеше да е това. Разбира се, нито капитанът, нито Бочълайн щяха да позволят такава нещца. Не знаеше ли Бочълайн колко много ценеше Корбал тези неизброими пулсове не особено здравословен живот? Жътва, която му беше обещана, да, щом престанеха да са необходими. *Обещана*.

Е, Корбал Броуч можеше да ги догони, ако наистина бяха побягнали...

Хриплив кикот се чу от тъмното — някъде далече откъм кърмата.

Корбал Броуч се намръщи.

— Грубо е да се прекъсват така скъпоценните ми мисли. Много грубо.

Кикотът заглъхна и отекна тих глас:

— *Ти.*

— Да — отвърна Корбал Броуч.

— *Не, не може да бъде.*

— Но е.

— *Ти трябва да умреш.*

— Трябва. Един ден.

— *Скоро.*

— Не.

— *Аз ще те убия. Ще погълна кръглата ти глава. Ще вкуся горчивата сладост на кръглите ти бузи. Ще излоча кръвта в кръглата локва под тебе.*

— Не.

— *Приближи се.*

— Това мога да направя — отвърна Корбал Броуч, изправи се и тръгна към кърмата. В бронираната си ръка държеше къса брадва с извито острие, от което сякаш капеше мазен пясък. Лъщеше злокобно.

— *Това не може да ме нарани.*

— Никаква болка, да. Но нямам желание да те нараня. — Корбал Броуч се изкиска. — Ще те накълцам. Без болка. Само парчета. Искam парчетата ти.

— *Дързък смъртен. Ще се изпитаме един друг, да... но не точно сега.*

Корбал Броуч спря. Демонът, знаеше, си бе отишъл. Разочарован, той пхна дръжката на брадвата под колана си. Подуши въздуха. Опита мрака. Вслуша се в мляскането на водата под трюма. После се почеса по задника, обърна се и се заизкачва по стъпалата.

Изобщо не стигна догоре. Но и изобщо нямаше такова намерение.

При изригналата паническа суматоха на средната палуба на „Сънкърл“, последвала веднага след писъците отдолу, Емансипор Рийзи се присви и се вторачи във врецаящата, скубеца коси, хапеща и пълзяща тълпа моряци, които се мятаха като обезумели. Някои се хвърляха през перилата. Още писъци се разнесоха от капака за трюма и той промърмори:

— Не пак.

Ето така кръжеше светът около себе си, къдрав като срамни косми, дърпани и развявани от вятъра, когато бричовите са смъкнати и студ заципе вечно скрити места — скрити като другата страна на луната, да — и животът се завихря неудържимо отново и отново, а гледките се повтарят и повтарят, грозни и зловещи — ами че той почти очакваше да чуе пращенето на дърво в скали и лед, жалното цвилене на коне, да веещи се долу под палубите, да види залитащи хора с разкривени и зацапани с кръв лица. А вятърът да вие и да запокитва сякаш самата тъма във всички посоки в пристъп на убийствено унищожение.

Но това, спомни си, беше отдавна. На друг кораб. В друг живот.

И добре, че беше така.

Стисна по-здраво дръжката на грамадния меч на Бочълайн, изправи се и изкачи стъпалата към палубата. Вдигна високо оръжието. И изрева:

— Спрете! Спрете! Изчакайте заповеди, проклети да сте!

Гръмовните резове, изригващи от устата на началници, които ръководят неща, към хората, вършещи тези неща, могат, ако съдбата отсъди така, да достигнат до онази малка колкото лешник бучка цивилизован разум, която може да се намери дори в мозъците на моряци. И дори сега можеше, с благословията на Дамата и с вдишания дъх на Маел, да спре и да тласне към подчинение тези, така да се каже, лешници, и да наложи ред и подчинение...

— Това е Манси Карька! Той е виновен! Дръжте го!
„Ох, мамка му!“

Главата на Гъст Хъб, нещастен без двете си уши, щръкна от отвора на палубата и облещените му очи видяха трескавите действия на слугата, наречен толкова уместно с прозвището Карька. Държеше огромен меч и го заразмахва опасно в опит да спре настъпващите към него моряци. Прът за притягане на въжета изби оръжието от ръцете на Манси и то полетя право към Гъст.

Гъст Хъб залитна с рев назад и между очите му изригна огън. Кръв плисна навсякъде и той вдигна ръце нагоре, където беше обикновено носът му, но напипа само две плувнали в пяна кървави дупки. Падна настрани и се изтъркули от отвора. Ужасната миризма на студено желязо нахлу в мозъка му и надви дори болката. Това, смесено с безкрайното шуртене на вода — вече имаше чувството, че се излива от полузаслепените му очи — и със смътното скърцане някъде от другаде, се оказа твърде много за измъчените му сетива и блажената забрава го заля и го погълна в тъмния си покой.

Засега.

Хек Ърс издърпа Бърдс Мотъл горе, огледа се и видя Гъст да лежи неподвижно на палубата: главата му бе плувнала в кръв. Гневът му кипна, нажежен до бяло, и той заряза Бърдс и издърпа от ножницата късия си меч, за който само допреди малко беше забравил, че изобщо го има.

Двайсетина моряци се бяха струпали около нещо под главната мачта, след това задърпаха въжета и заиздигаха нечие отпуснато тяло с увиснали люшкащи се ръце. Манси Карька, пребит до несвоят, ако не и по-лошо, вързан за единия глезен, се издигаше нагоре на резки подръпвания.

— Какво правите, в името на Гуглата? — изрева Хек и настъпи към тълпата.

Една жена, Мипъл — косата ѝ приличаше на отдавна запуснато гнездо на лешояд, — завъртя главата си към него и оголи мръсните си зъби.

— Каръка! Опита се да ни избие всичките! Даваме го жертва на Маел!

— Горе на мачтата? Глупаци, пуснете го веднага!

— Не! — извика друг моряк и размаха една страховита на вид канджа.

Хек го изгледа навъсено, мъчеше се да си спомни името му.

— Уистър беше, нали?

— Ти не си морски, Хек Ърс — и не се опитвай да ни казваш друго! Виж се само, проклет войник и дезертър!

— Манси не е...

— Той отрязва носа на приятеля ти!

Хек се намръщи още повече. Изтри кръвта от собствения си нос и чу изпукване.

— Сериозно?

— Да, с оня големия меч — забития в перилото ей там — виждаш ли кръвта по острието? Това е кръвта на Гъст!

Хор от гласове потвърди тези подробности, придружен от кимане на глави и плюене по палубата.

Хек хлъзна меча си в ножницата.

— Е, добре, вдигайте тогава!

„Скъпа дъще, какво иде? Чуй как скърца и чука, треци и скрибуца! Изригнал е бесният демон и иде към нас! Затаила сетива, потушила на разума свещта, пригответи се, сладост моя, та заедно да срежем гърлото му и да излеем дъжд от кръв над глупците долу!“

Вранското гнездо се люшкеше в кръг, след като всякакво движение напред бе спряло и „Сънкърл“ бавно се въртеше по Червения път Накрай смеха. Долу тичаха хора, разнесоха се викове за капитана, а после дойде ужасната вест за жестокото убийство на помощник-капитан Абли Дръдър в трюма — от някакъв неведом звяр.

Звяр, който можел, както чу Бена Младата, да изчезне във въздуха. На палубата отново избухна паника.

Разтреперана, тя се вслушваше, затаила дъх, как нещо тежко и грамадно бавно лази нагоре по мачтата. Чак догоре, ако майка ѝ казваше истината. Демон. Бена стисна още по-здраво малкия си нож.

„Ще му прережа гърлото, да. С помощта на мама.
Ето! Почти е тук!“

Плувнал в пот, Бочълайн се смъкна от капитан Сатер.

Тя простена и отрони:

— Яка глътка.

Бочълайн примига да махне щипането в очите си и я изгледа.

— Крайно ужасни последствия от пиенето на кръвното вино на Тоблакай. Най-смирено се извинявам, капитане.

— Приключи с мен значи?

— Вярвам, че да.

Броня, ремъци и долни дрехи лежаха разпилени из цялата каюта. Догарящият фитил на фенера мятеше сенки из ъглите, светлината бе все така зловещо бледа. Някъде наблизо капеше течност, подробност, с която никой от двамата не изпита желание да се занимава.

Сатер се изправи.

— Усещаш ли нещо?

— Зависи.

— Корабът. Носим се на дрейф. На кормилото няма никой!

Погледът му обходи оголените ѝ гърди — беше разкъсал блузата ѝ в първите трескави мигове и как се люшнаха, докато посягаше да ги покрие, и Бочълайн отново усети раздвижване в слабините си и извърна очи с гримаса.

— Ще трябва да обсъдим тази тягостна нощ — каза той, докато нахлузваше ватираната си долна риза: единият ръкав беше отпран на шева. После приглади назад стоманеносивата си коса.

— Призраци — изръмжа тя и се надигна да обуе гамашите си; потръпваше при всяко дръпване.

— Не и този път — отвърна той, докато вчесваше брадата си с пръсти. — Лич.

Сатер го зяпна.

— Как, в името на Гуглата, на кораба ми се е качил лич?

— Пироните и може би още нещо. Корбал Броуч несъмнено знае повече.

— Вече попитах — къде е той?

— Ходи през лабиринтите, предполагам. Вероятно гони съществото през лабиринта на селението на Качулатия. Голям риск, бих добавил. Богът на смъртта не изпитва особена обич към Корбал Броуч.

Тя присви очи.

— Качулатия познава приятеля ти... *лично*?

— Боговете лесно се раздрават. — Бочълайн вдигна ризницата си и брънките изшумоляха в ръцете му. — Трябва да си прибера меч. Ако личът влезе в нашия свят, тук, на този кораб, хм, ще се изправим пред сериозно предизвикателство.

— Предизвикателство?

— Да. В това да останем живи.

— Не бяхме ние! — извика тя изведнъж.

Бочълайн я изгледа намръщено.

— Гонят ви. — После кимна. — Както подозирахме. Какво върви по дирята ни, капитане?

— Откъде да знам?

— Опиши престъплението си.

— Това няма нищо общо. Дори не беше престъпление. Не съвсем. По-скоро... възползване.

— Аха, един вид изкушение, на което човек се поддава, като пренебрегва всякакъв страх от последствията.

— Точно.

— Временно отстъпление от етиката.

— Точно така.

— Целесъобразност, надвиваща дълга.

— Би могло да се каже, да...

— Защита, основана на природна слабост, се полага на невъзпитани деца и кучета, които хапят, капитане. Ти и всичките ти приятели сте възрастни хора и щом сте изоставили своята чест, то ужасното наказание е справедливо и заслужава огромна публика, тълпа, ако щеш, която да изрази крайно цивилизованото си ликуване над жалката ви и мизерна участ.

Тя зяпна, а след това посегна за меча си и бързо затегна колана над приятно закръглените си бедра.

— И ти ще ми говориш за природна слабост?!

— Какво имаш предвид?

— Изкушението, кучетата, дето хапят, и така нататък. Проклет да си, едва мога да вървя. Нима си въобразяваш, че изнасилването ми е приятно? Дори посегнах за ножа си, но ти ми изви китката...

— Добре известно е, че кръвното вино — дори няколко капки на устните ми или в устата ми — ще предизвика допълваща страст у жертвата. Изнасилването престана да е уместно понятие, когато...

— Все едно кога е престанало да бъде каквото и да било, Бочълайн! Не че се съгласих, нали? Сега, в името на Гуглата, си облечи ризницата — тежестта ѝ би могла да те озапти поне малко, — за да мога да започна да мисля трезво — и не се притеснявай, няма да ти прережа гърлото, докато не се измъкнем от всичко това.

— Извиних се — отвърна Бочълайн. — Импулси, неподвластни на контрола ми...

— По-добре да беше наградил слугата си...

— След като нямам такава склонност, вече щях да съм го убил, капитане.

— Не сме приключили с теб.

— Ужасно се надявам да сме.

Тя тръгна към вратата, спря на прага и се обърна.

— Магьосник, можем ли да убием този лич?

Бочълайн само сви рамене.

— О, да можех *теб* да убия още сега! — викна тя.

Той отново само сви рамене.

Щом вратата се затръшна и тропотът на ботушите на капитана заглъхна, Корбал Броуч се измъкна от изведнъж помътнялата задна стена.

— Глупава жена — каза евнухът с пискливия си гласец и тръгна към сандъка си. — Да можеше да знае истинската липса на сексуално удоволствие...

— Глупава ли? Ни най-малко. От стъписване, през срам, до възмущение. Тя е права да се чувства обидена, от мен и от своя

страстен отклик. В момента обмислям научен трактат по етичния контекст на кръвното вино. Член, одързостен чрез химически средства, страст като порой, надмогваща всички по-висши функции, това е рецепта за разплодителен и неразплодителен хаос. Огромно облекчение за благоразумието ми е да знам колко рядко е кръвното вино. Представи си налични запаси, достатъчно и достъпни за всички човешки същества по целия свят. Ами че те ще танцуват по улиците, преливащи от фалшива гордост, и по-лошо, от нечувано самодоволство. Колкото до жените, ами че те, преследвани безкрайно от мъже, бързо ще изгубят организаторските си таланти и с това ще хвърлят цивилизацията в стремглав хедонистичен колапс с неимоверни пропорции — по-скоро порядъчно големи пропорции... о, все едно. Ясно, ще трябва да го редактирам с внимание и прилежност.

Корбал Броуч коленичи пред сандъка си и отвори капака. Преградите се разпръснаха с тих звън, като почукване по стъкло.

Бочълайн погледна намръщено широкия гръб на приятеля си.

— Унизително. Начинът, по който правиш това.

— Ах! — възкликна Корбал Броуч, зяпнал своето кипящо, мляскащо и гъргорещо творение. — Живот!

— Гладно ли е?

— О, да, гладно, да.

— Уви — вметна Бочълайн, след като застана до приятеля си и погледна чудовищното създание в сумрачната му бърлога и десетките лъскави като мъниста очи, блеснали нагоре към него. — Де да можеше да прави нещо повече, освен да се отпуска и набъбва, докато гони плячка. Ами че то дори охлюв може да му избяга, без да се задъха и...

— Свършиха — въздъхна Корбал Броуч. — Събрах всички плъхове.

— Да. И се чудех защо.

— Дечко вече го тласка вихрушка от стъпалца.

Бочълайн повдигна вежди.

— Пришил си плъши части на рожбата си?

— Стъпала, крайници, челюсти, очи, гръбнаци и опашки, да. Дечко има вече много, много усти. Смъркащи носове, наострени уши, съскащи опашки.

— Все пак кой би се оставил да го сдъвчат до смърт?

— Дечко ще расте, ще полепва всичко по себе си и така ще стане по-подвижен, по-голям и още по-гладен.

— Разбирам. Има ли граници за размерите?

Корбал Броуч го погледна и се усмихна.

— Разбирам — повтори Бочълайн. — Намерението ти е да пратиш дечкото си да подгони лича? В лабиринтите?

— Лов — отвърна евнухът и кимна. — Дечкото ми, свободен за лов! — Облиза дебелиите си устни.

— Това ще зарадва екипажа.

— Не за дълго — изкиска се Корбал Броуч.

— Е, ще те оставя с него тогава. Ще ида да намеря меча си — за момента, в който детето ти подплаши нежелания ни гост.

Но Корбал Броуч вече мълвеше магически заклинания, изгубен в своя несъмнено приятен свят.

Емансипор Рийзи отвори очи и зяпна ужасното съсухрено лице на стара, беззъба, останала почти без кожа жена.

— Леля Нъпси?

Някъде отблизо се изкикоти тънък глас и каза хрипливо:

— Държа те, демоне. Ще ти кльцна гърлото. Ще ти отрежа езика. Ще ти извия носа. О, нанесената болка, да изкара сълзи от очите ти и кръв отвсякъде другаде! Агония и огън в жилите! Коя е леля Нъпси?

Емансипор вдигна ръка срещу увисналото пред него мъртво лице и избута трупа настрани. Свлече се и се сгъна с болка в костите до плетената стена.

— Ще те науча аз! Виждаш ли този нож? Пъпа ще ти разпори, чаршафите ще ти накълца, китките ще ти среже — и долу, на палубата! Съпрузите са губене на време, тъй че не си и помисляй!

Отоци по тялото му, цицини по челото, кръв на езика, някое и друго счупено ребро може би, натъртен нос. Емансипор Рийзи се помъчи да си спомни какво беше станало, опита се да проумее къде е. Тъмнина отгоре, смътно призрачно сияние от сивокосия труп, люшкане, пращане и пукане от всички страни, стонът на вятъра. И някой говореше. Изви се, подпрян на лакът.

До извитата плетена стена клечеше мършаво дете с широко отворени очи, стиснало нож в мръсната си ръка.

— Не ме бий — изцвърча то като мишле. А после добави със същото старческо хриптене, което бе чул преди малко: — Тя не е за теб, о, не, демоне! Зъбите ми ще скочат към гърлото ти! Един по един! Виждаш ли този нож в ръцете на дъщеря ми? Изпил е живота на хиляда врагове!

Около единия му глезен беше вързано въже, кожата отдолу бе раздрана ужасно. Всички стави го боляха и това го доведе до някаква хипотеза.

— Аз съм в проклетото вранско гнездо. Вързали са ме и са ме вдигнали, кучите му синове. — Присви очи към момичето. — Ти си Бена Младата.

Тя се дръпна уплашено.

— Спокойно де, няма да ти направя нещо. Аз съм Емансипор Рийзи...

— Манси Каръка.

— Някои неща човек не може да избегне, колкото и да е късметлия.

Кикот.

— Късметлия?

— Нает на изгодна заплата, да. Сигурен доход, цивилизовани господари... че то жена ми би трябвало да танцува на могилата в задния ни двор в Печалния Молл. Децата ми най-после са без глисти, с чисти, лъснати с восък зъбки и всички други модерни удобства. Мда, лошият ми късмет отдавна приключи, мъртъв е като повечето хора, които познавах тогава. Че то...

— Млъкни. Пироните са се измъкнали, глупако. Духове се развихриха, ридаещи призраци и привидения, но един расте, да, над всички други. Сграбчват ноктести ръце. Пленени души — о, чуй писъците им! Пленени, погълнати, а той расте. Надиплена мощ, а вътре, пласт след пласт, мрачна броня, неподвластна на прокуждане — сладък в множеството му ноздри е мирисът на смъртен живот, о, как ловува той сега, да натъпче всичко в пълната си с остри зъби олигавена черна и воняща паст! Я, чувам кършене на череп и кости дори сега!

— Умът ли ти е размътен, дете? Какъв е този глас на стара вещица, който тъй грешно излиза от младите ти устни?

Бена Младата примигна.

— Майка — прошепна тя и кимна към трупа. — Тя говори, предупреждава те, да — защо ме гледате толкова странно? Защо пренебрегвате ужасния ѝ взор, така впит във вас, сър? Бена Старата ни предупреждава — има един долу! Най-ужасен, о, нямаме къде да идем!

Емансипор Рийзи изсумтя, надигна се и започна да разхлабва възела на глезена си.

— Виж, за това си права, Бена Младата. Няма къде.

Разбра, че трябва да е много предпазлив с нещастното момиче, чийто ум явно беше превъртял, откакто беше затворена тук в този плетен кош с майка, умряла най-малкото преди седмици. Самотата се беше оказала твърде дълбока и момичето се беше удавило във врящия казан на лудостта.

Бена Старата отново се появи — с внезапно оголени зъби на лицето на дъщеря си.

— Всички ще умрат. Освен мен и дъщеря ми — когато той дойде, изкатери се по мачтата и посегне в това гнездо, ще сграбчи *твоето* гърло, Карък. А ние ще гледаме как ще те издърпа през ръба. Ще чуем хрущенето на кокалите ти, гъргоренето на кръвта ти, цопването на очните ти ябълки в устата му...

— Мислиш, че няма да ви подуши вас двете тук ли? Дъщеря ти със сигурност, живата ѝ кръв, топлината на дъха ѝ — най-сладкия магнит за немрящ...

— Аз ще я защитя! Ще я скрия! В прегръдката си, да!

Емансипор се надигна с пъшкане и се подпря на ръба на коша.

— Може и да се получи. Желая и на двете ви дръпването на Богинята. Колкото до мен, връщам се долу...

— Не! Чуй ги там долу! Лудост! А онзи дебне, пие дълбоко от ужаса...

И сякаш за да потвърдят всичко описано от Бена Старата, отдолу изригнаха нови писъци. Съживени, удвоени, повтаряни. Пъклени, отчаяни, първични.

Мачтата и вранското гнездо се разтресоха, блъснати сякаш от гигантски юмрук. Резки, цепещи звуци. Една рея се изхлузи от халките и изтрещя долу на палубата.

— Дъх на Гуглата! — ахна Емансипор, вкопчил се в ръба, после се наведе и примижа надолу. По палубата пробягваха сенки, по-скоро

кошмарни, отколкото реални. Близко до отвора на трюма лежеше проснато тяло. Нямаше и следа от онова, което беше ударило основата на главната мачта, но Емансипор успя да различи бели черти от разцепено по-надолу, почти светещи на фона на катраносаното дърво. — Нещо ни удари там долу, може би при стъпалото в трюма. — Обърна се да предупреди Бена Младата за риска — и видя нож, полетял към главата му.

Бяла светлина!

„Камбаните, Събли! Не можеш ли да чуеш проклетите камбани?

О, жено, какво направих пък сега?“

Красиво, това люшкане в кръг, толкова нежно, толкова кротко. Бърдс Мотъл, чиято лява гърда беше бяла сфера, лишена от всякаква багра във великолепен, разширяващ очите контраст с тъмната ѝ кожа навсякъде другаде, откъдето идваше и името ѝ^[1], подробност, която за жалост не беше толкова тайна сред екипажа, колкото ѝ се искаше — но богове, заклещена на борда с всички тези груби моряци и малкото жени между тях, които бяха по-грозни от пъпчив жречески задник, и добре, какво можеше да направи, пък и печелеше пари, нали? Пари, да, крайно полезни, след като кой знае дали изобщо щяха да се измъкнат от това, от което се опитваха да се измъкнат. Тъй че Бърдс Мотъл не изпитваше особена охота да отвори очи.

Особено при цялата тази врява близо до фордека. А това разлята кръв ли беше, или просто ведро морска вода, потекла вече надолу по стъпалата може би, е, добре, нямаше да е хубаво да се намокри точно сега, нали?

Тъй че все пак отвори очи. Надигна се и се озова с лице към кърмата, отворът към каютата бе леко вдясно от нея.

А от него, над стъпалата, пред погледа ѝ бавно се надигаше нещо мокро, слузесто и тъмно. Хаотично разпръснати малки, черни като мъниста очи по безформена петниста и неравна повърхност. Хлъзгаво, мокро, да, мокро хлъзгаво, драцене и стържене като от малки ноктести крачета по дървените стъпала, смътно шляпане, ето вече и пулсиращи органи, тръпнещи под прозрачна, разливаща се като желе кожа. Половин лице под червено-синкава издатина, която можеше да е черен

дроб, оцъклено око, което се впи в Бърдс Мотъл за миг, преди следващото надигане да изсипе цялото лице надолу и извън погледа ѝ.

Безразборни кичури мазна коса, черна и права, руса и къдрава, кафява и начупена, всеки изникнал от парче кост, пришита към череп. А вежда ли беше това, което се вдигна над липсващо око, изви се всъщност над нещо, което можеше да е жлъчен мехур, сякаш жлъчните мехури са способни да гледат иронично и питащо, след като всички знаят, че жлъчните мехури могат само да се мръщят...

А след това Бърдс Мотъл осъзна, че не просто сътворява това мляскащо и цвърчащо чудовищно създание от скромното си въображение. О, не. Беше истинско.

А то вече се изливаше на палубата все едно, че туловището му се носеше на краката на стоножка, и черните му лъскави очи, вече беше сигурна, гледаха право към нея, изпълнени със страстта на гладен гризач. А тези изпъкнали неща не бяха ли зъбати челюсти, които мляскаха и се лигавеха над розовите нослета, извити във всички посоки, но които се вдигаха да подушат въздуха, докато челюстите щракаха, злокобни и малки?

Тя проплака и запълзя заднешком по палубата.

От привидението се стрелна мускулеста човешка ръка, от съвсем неуместно място, а на китката ѝ лъсна изпъкнала татуировка с подскачащи агънца. Втора ръка се изхлузи от нагънати органи и се показа татуировка на озъбен вълк. Нокти се показаха от пръстите, задраскаха по дъските и съществото се повлече напред като гигантски плужек, запълзял към буца прясна тор.

А след това цялото туловище изпълзя навън като гигантски кошмар и се понесе напред ужасяващо бързо до писък — както доказва Бърдс Мотъл с отворената си уста и гласни струни, които можеха да натрошат стъкло, — и тя се дръпна, залитна и пропадна в отвора на трюма.

Търкулна се по стръмните стъпала и тупна тежко на пътеката. Звезди закръжиха пред очите ѝ и се отнесоха на вихрушка в набъбващата черна паст, която след миг погълна и нея.

Красиво, това люшкане в кръг...

Капитан Сатер издърпа изпадналата в несвяст Мипъл до фордека и я подпря там. Дългият меч беше в дясната ѝ ръка в металната ръкавица. Кръв беше оплискала разкъсаните останки от блузата ѝ. Да можеше само да иде до каютата си, да облече бронята и може би да вчеше набързо косата си — правеше го обикновено след секс заради възможните възли, които можеха да закачат главата ѝ за нещо, — но вече беше много късно и съжаленията бяха загуба на време.

Особено след като проклетият лич вече се издигаше от палубата и разгъваше твърде много крайници, с които вършееше между моряците и ги набиваше с ужасни крясъци през цепещото се дърво, през дупки, през които никой с ума си нямаше да си помисли, че е възможно да се провре тяло на голям човек. Но ги беше натикал там, нали?

И нито веднъж, докато напираше през изпадналата в паника тълпа, не беше успяла да стигне навреме до жертвите. В сумрака беше видяла достатъчно от този лич, за да разбере, че мечът ѝ най-вероятно ще е безпомощен срещу него. Висок един и половина човешки бой, огромна издължена сплав от трупове, увита в изсъхнала кожа. Дузина, че май и повече ръце. Изпъкнали подобни на зурли усти, изникнали от рамо, бедро, тил или скула. Плувнали в червени кръгове немигащи очи, лъснали от безброй места. Всеки крак — съчетание от много крака, всички мускули стегнати и възлести като извити плитки, гърдният кош издаден напред като сандък, със здрава вълниста стена от ребра — да се сече през това щеше да е невъзможно и тя го разбираше много добре. Дори забиване щеше да е избито. А главата... главата на Абли Дръдър ли беше това?

Но, о, как искаше Сатер все пак да започне да сече тези проклети ръце.

Уистър пълзеше пред нея и ревеше като насрано бебе.

Колко бяха останали?

Сатер се огледа. На фордека се бяха присвили десетина души. Шест зейнали дупки издишваха ужас около тях в почти правилен кръг. Предната мачта беше прекършена някъде долу, беше се кривнала на една страна и се поклащаше с всяко подухване на вятъра в малкото пляскащи като криле платна някъде горе. Ако ги удареше по-силен порив... проклятие, защо Абли се бе оставил да го убият? Тази мачта просто трябваше да се вдигне и да се изхвърли, иначе щеше да

натроши повечето от фордека, щом рухнеше. И в двата случая щеше да е неприятно, а като капитан тя трябваше да мисли за такива неща... о, богове! Побъркала ли се беше? Проклет лич ядеше екипажа й!

— Уистър, ставай! — Дръпна гривната с ключове от колана си. — Оръжейната каюта, до моята! Вземи Хек Ърс. Хек! Зарежи превързането на Гъст, той ще оцелее — иди с Уистър. Измъкнете секирите...

— Съжалявам, капитане, нямаме секири — викна Уистър.

Сатер го изгледа намръщено.

— Нямаме ли? Добре, вземете копия и канджи тогава...

— Нямаме.

— Какво има в оръжейната ми тогава, в името на Гуглата?

— Не сте ли поглеждали?

Сатер пристъпи към Уистър и мечът в ръката й потрепери.

— Ако бях, безмозъчна гъбо, нямаше да те питам, нали?

— Ами... Старият капитан Ърбот държеше там личния си запас ром.

Сатер заскуба коси. Накрая въздъхна и каза примирено:

— Добре, изнесете рома тогава.

— Това вече е приказка! — извика Уистър, изведнъж оживен. — Хайде, Хек, проклет дезертър такъв! Няма време за губене!

Двамата скочиха на главната палуба — и се върнаха също толкова бързо. Лицето на Уистър беше бяло като гребен на вълна. Устата на Хек мърдаше, но не излизаше никакъв звук. Сатер изръмжа, проверя се между тях до ръба на фордека и погледна долу.

Нещо като купчина карантии в касапница пълзеше по средната палуба, току-що се беше измъкнало от отвора. Имаше десетки малки очи. И стотици къси мазни и мърдащи опашки. Ръце, части от лица, чорлави кичури косми, десетки и десетки малки щракащи челюсти. Беше всъщност най-тъпото чудовище, което бе виждала.

Тя изръмжа още по-свирепо, скочи на главната палуба, закрочи към съществото и с един свиреп ритник го натика през отвора за трюма. Последва хор от жалки писъци, докато нелепата купчина плът пропадеше в мастиления мрак. Силен плясък долу и ново цвърчене, последвано от писукане — не можеше да е сигурна, а и не й пукаше. Обърна се рязко и изгледа с гняв Уистър и Хек Ърс.

— Е, какво чакате?

Долу в трюма, близо до предния отсек, личът спореше със себе си. Души, оковани някога към железните пирони, които бяха забити в труповете им, сега пируваха в зловонната сплав от кръв и кости, която беше личът. Светът беше месо и кръв, а за да си в света е нужно да се сътвори подобие на същото. Твърде редки бяха случаите, когато въздухът бе толкова наситен с магия, за да е възможно такова сътворение. Какъв късмет!

За да си месо и кръв, трябва да поглъщаш месо и кръв. Основна истина, о, да.

Късчета идентичност все пак устояваха, всяка настояваше за правото си на мнение, всяка настойчиво държеше на правото си да властва над всички други. Тъй че гласовете цвърчаха от многото усти на лича, който стоеше сред разчленените полуизядени моряци, повечето от които вече бяха мъртви. Гласове, да, но един оставаше мълчалив, вечно мълчалив, докато спорът продължаваше да изпълва сенките с гъмжилото на някогашни същности.

— Търговска гемия! Е, трюмът е достатъчно голям и ако изядем всички моряци, какво пък, величавото съединение на дух и плът би трябвало да се окаже повече от достатъчно, за да преведе това скромно корабче!

— Немрящ предприемач може да е идея за шега само на някой злонамерен бог — заяви друга душа с тон на чакъл под крака и газещият думите безмилостно продължи: — Дотам ли стигнахме след безброй поколения съмнителен прогрес? Твоето присъствие, майстор Балтро, е оскърбление...

— А твоето не е ли? — изстърга женски глас, стържене и още какво, ако човек вземе сладка женска реч и прокара по нея дърводелско ренде, ако такива неща са възможни, а защо не? — Секаранд те оправи отдавна, а ето, че пак си тук, вързан към нас, читавите хора, като морално разпуснат абсцес...

— По-добре, отколкото брадавица! — кресна чародеят, който беше убит от Секаранд в Печалния Молл преди много време. — Надушвам смръдната ти, вещице Тридбор! Жертва на вбесени саламандри — никакво друго възможно обяснение за гадното ти присъствие...

— Ами ти, Вивисет? Секаранд те тикна в гробница толкова вардена, че и спомен за теб не се измъкна! Че то...

— Моля, моля! — викна майстор Балтро. — Трябва да ви попитам всички — кой друг надушва собствената си плът някъде наблизко?

Хор от гласове се съгласи приглушено през десетките усти на лича.

— Знаех си! — извика майстор Балтро. — Трябва да намерим...

— Като знатен благородник — проговори друг, — трябва да наложа приоритет над вас останалите. Първо трябва да намерим мен...

— Кой в прашното име на Гуглата си ти?

— Лордсън Хум, от Печалния Молл! Родственик на самия крал! Аз също долавям близостта на някаква съществена част от мен — на същия този кораб!

— Съществена? Е, това сто на сто изключва мозъка ти. Бих заложил на свинска зурла.

— Кой си ти? — възмути се Лордсън Хум. — Ще заповядам да те набият с камшик...

— Много късно, конте такова, вече ме набиха. И преди някой от останалите да е попитал, не, не съм от Печалния Молл. Не познавам никого от вас всъщност. Не съм сигурен дали познавам и себе си.

— Пироните — почна някогашният чародей, Вивисет, но гласът на непознатия го прекъсна:

— Не съм от никакви проклети пирони, но се заклевам, че усетих, когато останалите пристигнахте. Включително онзи, дето отказва да говори, и този отказ вероятно е добро нещо. Не, мисля, че бях на борда много преди всички вас. Макар че колко много не мога да кажа. Едно мога да кажа: предпочитам мира и спокойствието, преди да дойдете всички вие.

— Защо ти, невъзпитан сноб...

— Остави го, Тридбор — прекъсна я Вивисет. — Погледнете възможността, която имаме сега! Мъртви сме, но се върнахме и всички сме адски ядосани...

— Но защо? — попита майстор Балтро с немощен глас.

— Защо сме ядосани? Глупак. Как смеят други хора още да са живи, след като ние не сме? Не е честно! Нелепо неравновесие! Трябва да избием всички на борда. Всички. Да ги изгълтаме всички!

Души зареваха в свирепо съгласие с тези идеи. Устни се загърчиха с различна степен на мускулен успех да изразят своята кръвожадност, омразата си към всички живи неща. Навсякъде по безформеното, ужасяващо тяло на лича усти се зъбеха, ръмжаха, облизваха се алчно и хвърляха въздушни целувки смърт като обещания в любов.

В този момент нещо огромно изтътна надолу от отвора и ударът разтърси кила по цялата дължина. След това, в последвалата относителна тишина, се чу скърцане и щракане на челюсти.

— Това... това нещо! Това нещо ни гони! — ужасено възкликна Вивисет.

— Надушвам далак! — проплака Лордсън Хум. — *Моя далак!*

Най-сетне мълчаливият, чието мълчание беше всъщност инстинктивно объркване от неразбирането на всички тези странни езици, благоволи да изрази мнението си за нещата. Зверският рев на джорлига подплаши душите и те се разбягаха презглава в студената плът и изстиващи кръвни жили по разнородното тяло на лича и замряха в безмълвен ужас.

Несвързаните мисли на джорлига заблъскаха с яростта на буря. „Яж! Дери! Бягай! Роди! Яждерибягайроди!“ И се надигнаха нагоре единадесетте ръце на лича, кървави пръсти се извиха, готови да дерат, жили се изпънаха като тетива на зареден арбалет. Съществуването се извъртя срещу чудовищната твар, която пълзеше все по-близо по дървената пътека.

А тя теглеше нещо след себе си. Нещо, което риташе и се запъваше с пети в дъските в трескава паника.

— Далакът ми! — извика отново Лордсън Хум. — Искан да ме изяде!

„Животът е като мида — беше й казал веднъж баща й. — Години прецеждане на лайна, а после някой кучи син те отвори и те тикне в проклетата си уста. Край на приказките, скъпо бисерче, край на приказките.“

Живееха край езеро. Цял живот баща й беше водил война със семейство еноти за леговищата на миди — вдигаше огради и поставяше мрежи и капани, и правеше почти всичко друго, което

можеше да измисли, за да задържи животинчетата настрана от поминъка си. По интелигентност и груба хитрост обаче енотите надвиха стария тате, побъркаха го и го пратиха в гроба.

Бърдс Мотъл, която по онова време имаше много по-мило име, се усети — докато се взираше в безжизненото лице на баща си, цялото изкривено от последния гневен крясък, — че размисля за бъдеще, съставено от войната, която беше убила татко ѝ. Не можеше да се надява, че ще спечели в тази вечна вражда — единственото ѝ наследство. Що за живот беше това?

Що за живот ли? Прецеждане на лайна, какво друго.

Беше петнайсетгодишна тогава. Събра малко багаж от колибата на прогнилите колове в калните низини — дома ѝ — и тръгна по Пътя на раковините, за да измине за последен път маршрута до града Толл, където доскоро продаваха улова. Толл не беше кой знае какъв град. Вътрешната стена очертаваше скромния градец отпреди двайсет години, а колкото до новите сгради, които се издигаха извън укрепленията, е, никоя не беше на повече от два етажа.

Вземи пръчка и я забий дълбоко в калта, точно докъдето стигат вълните в кротък ден. Върни се след седмица-две, и вече има могилка наноси, събрани около пръчката от едната страна, и плитка дупка от другата страна. Ако не дойде буря да измъкне пръчката, купчината расте, а дупката бавно се запълва.

Това беше град Толл. Каменна цитадела в средата за пръчка и бавният, равномерен поток от хора от околностите, трупащи се като тиня около цитаделата. Десетина години злосчастна война, наложила вдигането на укрепления, а след това време на „досаден мир“, както войниците описваха всички дни, месеци и години, похабени в еднообразни упражнения и пазене на гранични земи, за които никой не даваше пукната пара.

Нищо против нямаше да стане войник. Нямаше нищо против полупобърканите глупаци, с които служеше в отделението. Гъст Хъб, Биск Флатър, Сордид и Уормлик. И, разбира се, Хек Ърс, този, когото накрая взе в леглото си колкото от страст, толкова и от скука — макар че, и това си беше самата истина — най-добрият отговор срещу скуката си беше въргалянето, пъшкането и трескавата похот. Ами да де, светът беше пълен с омъжени и иначе ангажирани жени, отегчени до смърт, след като очевидното решение беше пред тях.

Лошо, че бяха загубили Биск, Сордид и Уормлик онази нощ. А може би всичко беше просто злополука, просто другата лодка се разцепи с пукот между вълните и засмука със себе си отчаяните викове на войниците към дъното, където отливът завлече всичко, което можа, със себе си в устрема си назад към по-дълбоката вода. И може би беше просто щастливото дръпване на Богинята това, че останалите, със Сатер и Абли, бяха на по-голямата лодка, тази с цялата плячка, заплавала към „Сънкърл“, докато той опъваше въжетата на предната и задната котва сред кипналите вълни.

И може би Сатер им беше казала самата истина за тази плячка. Монети на самия Толл, сребро и злато, току-що изсечени и още незацапани от нито една мръсна ръка, да, в завързани торби — е, тях ги беше видяла, нали? Видяла и прехвърлила от лодката, през перилото и в очакващите ръце на Абли, тежестта на богатство, толкова много богатство. А онова другото? Увитите в зебло обемисти тежки предмети, с издатини, изпънали сивата тъкан? Големи като идоли, на които да се кълнеш, не че град Толл имаше чак толкова много тъпи богати храмове като онези, за които беше чула от Биск — който беше живял в Корел и бе успял да се спаси от служба на Стената, като беше продал братчето си. Огромни храмове с хиляди бедняци, хвърлящи последните си медници в големите купели, докато залитаха замаяни и оцъклили очи от десетките болести, които всеки сезон раздираха бедняшките квартали. Достатъчно богати, да, за проклети идоли и инкрустирани скъпоценни камъни по жертвените купели, тъй че изобщо не я притесняваше, че са ограбили онези ядящи човешки души и, ох, колко благочестиви мошеници, стига онези увити в зебло неща да бяха това, но не бяха.

Половината насечени пари на града, да, струпаната от грабежи плячка на Псалтите — онази гадна сган от тирани, които управляваха кокошарника — всичко това за да купят услугите на онази прокълната наемническа чета, Пурпурната гвардия, а защо им бяха потрябвали? Обединението на цял Стратем, о, да, с град Толл за нафукана столица. И край на всички вражди и търговски войни между проклетите местни владетели из околните пущинаци, на засади над кервани с кожа, за да ги изгорят просто за да бъде накаран нечий съсед да мре от глад, бебета, старци и всичко помежду им. Наемници, да, за да наложат досадния мир.

Представи си тогава, да пристигнеш на брега, където ти е казано, че са слезли стотиците воители на проклетата Пурпурна гвардия, и да разбереш, че глупаците ги няма. Че са отплавали за някъде другаде, и бързо при това.

Е, и какво? Да обърнеш и да откараш всичко това обратно?

Сатер имаше по-добра идея, да.

Може би по-добра. Може би Бърдс Мотъл вече не беше толкова сигурна сега, затънала с глава, рамене и поне една гърда в кошмарно кълбо от шляпащо, мляскащо, дишащо, цвърчащо, пъшкащо, мигащо и зяпащо, и пулсиращо... *нещо*.

Затънала, да. И повече. Слята. Споена. Всеки дъх беше лигаво вдишване на светла студена течност... въздух? Не, не беше въздух. Слюнка? Може би, но слюнка, наситена с всичко във въздуха, което пази хората живи. Кръв? Не, твърде рядко беше. Твърде студено.

Очите са отворени и виждат червено, и някакви пулсиращи артерии или вени. Вече не мигат дори, след като друга течност, жълтеникава може би, но тънка като клепача над змийско око, пазеше всичко да не засъхне.

Затънала. А чудовищното нещо се влачеше напред и влачеше и нея след и със себе си. Тя се мъчеше да стъпи на краката си, за да може да се изправи — но подозираше, че е невъзможно — никога нямаше да може да вдигне това проклето нещо, дори да го хване, та камо ли да се изправи с него.

О, колко противен начин да умреш. Колко противен начин да останеш жив всъщност. Мъртва щеше да е добре, да, наистина добре.

Вероятно незабелязан от никого, Бочълайн се появи на средната палуба и намери меча си забит накриво в перилото вляво от него — още една педя и скъпоценното оръжие щеше да е изхвърчало през борда. От червеникавочерното желязо капеше кръв. Той го издърпа, спря и се обърна към кърмата.

Нещо...

Обзет от любопитство, Бочълайн изкачи стъпалата на кърмовата палуба. Никой не беше застопорил руля и грамадното колело се въртеше накъдето му скимне. Намръщен и искрено възмутен от това

моряшко безхаберие, той продължи напред, спря до перилото на кърмата и се загледа над сумрачния Червен път.

Пурпурни въртопи, пурпурни отблясъци, дирята зад кораба безразборно накъсана. Забеляза в далечината леко издута вълна, а след това и въдичарското въже, затегнато на перилото. Теглеха след себе си стръв — не особено разумна идея предвид обстоятелствата. Дело на Корбал Броуч, очевидно. Бочълайн поглади замислено брадата си.

Усети някаква суматоха на носа, обърна се и присви очи. Личът отново беше ударил — безумният глад на джорлига зацапваше всяка душа с отчаяната си нужда. Недоразуменията бяха вечното проклятие при немрящите. Макар че при този напор на сурова сила, кипяща из теченията на това море, дори недоразуменията можеха да придобият определена... овеществена истина.

Личът поглъщаше. И с това нарастваше като маса и сила. Изключително любопитна еволюция, дори вероятно уникална. Несъмнено заслужаваща по-усърдно проучване.

Крясъкът на последната жертва заглъхна.

Рязко, глухо изтътване като от басова струна на лира го накара отново да се обърне. Въжетото се беше опънало — доказателство, че нещо се е закачило на куката. Акула? Може би.

Въжетото изведнъж се отпусна.

Скъсано? Най-вероятно.

Видя зад кораба гръбни перки — понесоха се бързо и после завиха настрани. Десетки и десетки. Една от акулите изскочи на повърхността малко зад кърмата. Беше две трети колкото „Сънкърл“. Изви се, за да избегне сблъсъка с кърмата, след което се хлъзна покрай кораба и окото ѝ, голямо колкото щит, за миг блесна. След това акулата се гмурна и се скри от поглед.

Акулите бягаха, осъзна Бочълайн.

Е, да, тези води гъмжаха от денраби... а и онова там отзад, едно от гигантските сегментирани чудовища, вдигнало огромната вълна... Невероятно бързо беше, отбеляза той. Догонваше дори акулите...

Отново се почеса по брадата.

Лицето на Гъст Хъб беше увито с марля точно под очите, а цялата му глава беше стегната в дебела превръзка; избелелият от

слънцето бял плат беше зацапан от три тъмночервени петна, едно в центъра и две отстрани, повече или по-малко на същата височина.

В главата му нахлуха шумове: цвърчене и щракане на челюсти от едната страна, кипяща завихрена вода от другата. Това беше преодолимо, или поне така реши, но точно тогава откъм страната на водата се разнесе опустошителен пукот, а след него дойде неимоверна, непоносима болка. Внезапният удар беше с такава сила, че той си прехапа езика и устата му се напълни с още повече кръв.

Беше коленичил на фордека и гледаше обвиняващо всички останали. Всички му се подиграваха със свършените си лица, с розовите си носове и прелестните си уши с цвят на сепия. Но сега се свлече на една страна и се сви на кълбо, защото агонията го прониза през едното ухо, което на всичко отгоре вече го нямаше.

А после болката захапа ужасно и другото му липсващо ухо и мамка му, това наистина беше може би най-гадната нощ в живота му.

Хек Ърс допълзя до него. Държеше нож и Гъст се дръпна уплашено.

— Идиот! Няма да те коля! За защита е, от лича. Богове, не си ли натъпка вече търбуха. Виж я и Мипъл, чак сега се появи — пропусна цялото забавление, нали? Както и да е, дойдох да ти дам това... — И вдигна другата си ръка, която стискаше глинена делва. — Ром!

Капитан Сатер удари още една глътка и хвърли празното шише през борда. Зачуди се откъде бе започнало да се обърква всичко. Кражбата на няколкото статуи Сеч'келин сигурно беше лоша идея при всичките онези приказки за ужасните проклетия, кръжащи около проклетите неща. Намерили ги бяха заровени в спретната малка редица под останките от основи на улица „Стой настрана“ точно зад цитаделата на Толл, грозни клечащи фигури от някакъв чуждоземски тебеширенобял мрамор, отдавна зацапан и наклепан от едно-две столетия кухненска смет и дворцова мръсотия. Безизразните мършави лица изглеждаха още по-смразяващо с черните си железни очи и черните железни зъби — неподвластни сякаш на опустошението на ръждата — и със странните си крайници с твърде много изпъкнали стави, двойно огънатите колене и издадените напред капачки, издължени хищни пръсти и, най-странното, железните нашийници,

стегнали тънките им вратове, сякаш шестте същества са били домашни любимци.

Дворцовият маг — който ги нарече Сеч'келин, каквото и да означаваше това — ги поиска веднага и самата Сатер се оказа между нещастните глупаци, които трябваше да ги домъкнат до бръмчащата като кошер аптека на мага, кацнала на върха на самотния градски хълм. Седмица по-късно беше помогнала да ги върнат в цитаделата, долу в подземията в един неизползван склад, затворен с нова желязна врата, по която магът връза толкова много защитни глифове и знаци, че когато приключи, тя заприлича на сплескано свраче гнездо.

Скоро след това горкият чародей полудя, но и да имаше някаква връзка, никой от официалните лица не искаше да говори за това. Сатер не беше единствената, платила за пречистващ ритуал в храма на Солиел зад кладенеца Чиста вода — всеки друг войник, докоснал онези статуи, направи същото, с изключение на ефрейтор Стеб, който, докато чоплел носа си с върха на камата си, спрял пред една врата и тя изведнъж се отворила сама и натикала острието в мозъка му — удивително, че камата изобщо беше намерила мозък, честно. Но след това нещата общо взето се бяха успокоили и те като че ли бяха избегнали проклятието, ако имаше такова. А че магът се удави в един купел със сапунена вода — е, той си беше побъркан, тъй че не беше голяма изненада.

После някакъв умник реши да ги подарят на Пурпурната гвардия — гвардейците бездруго бяха много навътре в магията, както разправяха. Но може би, чудеше се сега Сатер, не е било толкова за подарък, колкото по-малко благородното желание да се отърват от гадните неща.

А след това тя взе, че ги открадна. Защо? Що за безумен импулс я беше прихванал тогава, като някоя костелива ръка за гърлото? Трябваше да заминат през борда, да, направо през борда.

Дали пък тъкмо проклятието не беше съживило лича?

Трябваше да се отърве от тях. Сега, преди да е станало прекалено късно...

Някъде отдолу изригнаха писъци — толкова ужасни, че дори сгрятата ѝ от рома кръв стана леденостудена. Последва грохот, сякаш две огромни туловища се блъскаха едно в друго, и целият кораб се разтърси. Нови писъци и удари, нанасяни с дивашка сила и ярост.

Сатер се огледа намръщено и видя трима моряци.

— Брив! И ти също, Брив! И ти, Брив! Вие тримата, бързо! Това е ключът ми от склада...

— Да слезем *долу*? — писна единият.

— При кърмата. Там всичко е кротко. Има шест увити статуи — искам ги тук горе, ясно? Горе и през борда! Бързо!

И изведнъж някой се извиси над нея. Висок, изгърбен, с отпуснато закръглено детинско лице. Взря се в нея. Облиза дебелияте устни под светлите, малки като мъниста очи.

— Статуи ли?

Брив помощник-готвачът погледна Брив помощник-дърводелеца, после отново извърна очи към подсмърчащата Брив Плетачката на въжета, чиято оранжева гривеста коса беше странно разрошена и кривната настрани. Видя ясно изписания на лицата им ужас — сигурно и на неговото беше изписан същият. По стъпалата пред тях слизаше по-страшният от двамата пътници (трима, ако се броеше слугата, но никой изобщо не броеше слугата), онзи грамадният с кръглото лице, дебелияте устни и тънкия глас.

И изобщо не изглеждаше уплашен, което означаваше, че е побъркан.

Ескортът им до трезора, огромният с шумолящата дълга ризница под дебелиято черно наметало, с пухкавите бели ръце, сплел пръсти пред корема си, сякаш е някой проклет просец монах или нещо такова.

„Всички ще умрем. Освен може би той. Винаги става така. Тези, дето командват, винаги оцеляват, а всички останали умират. О, той ще живее, както и Готвача, защото никой не обича да готви и точно там е работата. Готвача е поет.

Да, наистина, поет. Сигурно, колкото че Гуглата не е готвач.

Само да го биваше в поетичните работи. Не може да пее, не може да свири на никакъв инструмент, не може да направи рима, защото римуването, нали, е под достойнството му.

*Сънувах го това,
това от сънищата,*

*огромна армия във поход
и всичките бойци посечени
във коленете
което беше много странно
защото бяха пехотинци.*

Да, Готвача ще е най-последният, със сутрешния химн на буламача, който сипва в купите. С помпозното лице и с тъпата ритмична реч, все едно изливащият се боклук от думи, изкашляни от гърлото му, е нещо много дълбоко — а бе, чел съм аз поезия, о, да, а и съм слушал много. Казвана, пята, мрънкана, гъргорена, мучана, подсмърчана, викана, шепната, плюта. Тъй де, кой моряк не е слушал?

Но какво ли знаем ние? Не е за нас повдигането на веждата над студеното алчно око, о, не. Ние сме просто слушателите, газещи през някаква сутеньорска психологическа травма, докато идиотът е зяпнал в огледало, целият «любов/омраза», целият словесно онаниране, а ние сме тези, които, щом дойде времето — щом дойде, ха! — които трябва да ахкаме и да кършим таз в лингвистичен екстаз.

Е, добре, Готвача може да си лъска проклетия черпак, сецаш се какво имам предвид.“

Брив, помощник-дърводелецът го сръга в ребрата.

— Дай по-бързичко.

— Млъкни де — изръмжа Брив помощник-готвачът. — Не виждаш ли, че бързам?

И заслизаха по стръмните стъпала към трюма, където обитаваше ужасът — в носовия отсек сиреч. И и тримата моряци (или двама моряци и една морячка, която всъщност беше моряк) изведнъж изпитаха ужасна нужда да идат до нужника.

Брив помощник-дърводелецът стоеше на стъпка зад Брив помощник-готвача и на стъпка пред Брив Плетачката на въжета, която, ако плетеше въжета толкова зле колкото косата си, сигурно щеше да е по-добре да служи на кораба като Готвач. Тъй като Готвача беше поет.

Но пък без плетач на въжета нещата щяха да се разплетат, а това нямаше да е добре. И чуй как дращят онези демони близо до носа —

ако точно сега се наведеше да погледне между краката си, през пролуката между стъпалата, сигурно щеше да види нещо от онази ръмжаща и съскаща битка. Но какво щеше да му помогне това, а? Нищичко. Просто бяха там горе, разбиваха скъпия корпус, млатеха дървото, дърпаха кълчищата и деряха гадни жлеbove, и сякаш разни рифове, плитчини и затънали дънери не бяха достатъчно неприятни, тук си имаха два полудели демона, които нанасяха всевъзможни щети.

Виж, ако Дърводелеца си беше разбирал от работата, е, щеше да е добре, нали? Но той беше глупак. Убиването му беше дар за света. Странно обаче как неговият смъртен вик сякаш развихри всичко, което беше станало след това, и сега навсякъде имаше мъртви и виж там, онова не беше ли Абли Дръдър, неговото тяло поне, седнало ей там, малко зад стъпалата. Седнал все едно просто чака главата му да се върне. Изглеждаше шантаво, преобърнат така, а онова, което се биеше в тъмното по-нататък, е, за щастие беше трудно да се види какво е...

— Проклет да си, Брив — изсъска Брив Плетачката на въжета. — Какво се бавиш? Лайното ли си дъвчеш?

— Една дама не бива да се изразява така просташки — отвърна Брив, изправи се и побърза да догони Брив помощник-готвача. — Трябваше да вземем фенер.

Гигантският евнух вече беше долу на пътеката и не изчака учтиво моряците да го настигнат, ами просто се запъти към склада при кърмата. Брив помощник-готвачът изобщо не трябваше да дава ключа на тоя шантав плешивец. Брив помощник-дърводелецът пък можеше да го спре...

— Оу! Стъпваш ми по краката, жено!

— Някакъв тип без глава седи зад мене, тъй че дай по-бързо, Брив!

— Изобщо не ти обръща внимание.

— Гледа ме в гърба, готова съм да се закълна.

— Не е той. Ако се обърнеш, ще видиш, че няма с какво да те гледа. Няма глава.

— Виж, ние жените ги разбираме тези неща. Когато някой те оглежда от глава до пети и отвсякъде. На кораб е по-лошо даже, с всичките тия лечи.

— Личи, не лечи.

— Все тая. Все едно, след като съм единствената прилична женска на борда, зяпнал е само мен.

— Кой това?

— Държиш ли да разбереш?

— Не, питам само от любопитство. — И може би от ужас, но си струваше човек да е учтив с жена. Дори да е жена, чиито гърди подскачаха като коркови шамандури на вълна.

Евнухът беше спрял пред вратата на трезора.

Брив, Брив и Брив се струпаха зад него.

— Дали е добра идея? — попита помощник-готвачът, щом евнухът пъкна ключа в ключалката.

— Охх — въздъхна Плетачката на въжета.

Ключът се завъртя. Ключалката изщрака.

— Дали е добра идея? — попита отново помощник-готвачът.

Сеч'келин бяха достатъчно лошо нещо. Но Сеч'келин с омагьосани нашийници на вратовете наистина вещаеха зло. Хомункулуси един вид, Сеч'келин бяха създания на Джагът, моделирани — както казваха малцината с достатъчно авторитет, за да изразят мнение — по подобие на някаква древна раса демони, наречени Форкрул Ассаил. Бели като кост, с твърде много колене, глезени, лакти и дори рамене. Като перфекционисти от най-лошия тип, джагътите бяха успели да изобретят вид, който се размножаваше сериозно. И накрая, още по-типично за джагътите, те почти се бяха самоунищожили и бяха оставили омразните си творения свободни да правят каквото намерят за добре, което на практика означаваше да убиват всичко, което им се мерне пред очите. Поне докато не се появи някой могъщ, който да ги напердаши и да окове жизнените им сили, а след това може би да ги зарови някъде, където никой никога да не ги безпокои, да речем под някоя лошо направена улица в бързо разрастващ се град.

Достатъчно могъщ магьосник можеше след това да съживи духа на такива същества, можеше дори да ги обвърже към своята воля — за нечестиви и злонамерени цели, разбира се.

Може би точно това бе направено с шестимата Сеч'келин, които сега бяха на кораба.

Но всъщност изобщо не беше това.
Беше много по-лошо.
О, да.

Някои чародеи делегират. Човек винаги може да разпознае чародеите, които го правят, по начина, по който си седят в кулите си ден и нощ и кроят зли планове за световно господство. Някой друг чисти подлогата обаче. Чародеите, които не делегират, изобщо нямат време да мислят за черен век на тирания, още по-малко да правят каквото трябва, за да го постигнат. Чиниите се трупат, както и прането. Топки прах се събират и заговорничат за узурпация. Катерици подскачат по покрива и понякога се завират в стените, откъдето не могат да се измъкнат, тъй че умират и след това се мумифицират.

Мизанкар Дръбъл от Джант, град на Стратем, който се беше разпаднал на прах преди столетия и чието присъствие дори не се и предполагаше от хорицата на Пристана Джатем, ново поселище няма и на три хиляди крачки надолу по същия бряг — та Мизанкар Дръбъл от Джант — който беше някога, и това беше признато от всички, които отдавна вече бяха умрели, най-ужасен чародей, факир, заклинател, чудотворец, и грозен при това — Мизанкар Дръбъл от Джант, да — който беше вдигнал шпил от назъбен мехуресто черен лъскав камък само за една-единствена нощ посред бушуваща буря, тъкмо поради което всъщност нямаше нито прозорци, нито врата — е, кулата беше висока до коленете и широка само колкото за един крак, сякаш имаше някакъв смисъл в това, след като Мизанкар беше и висок, и дебел, тъй че всички, които вече бяха умрели, решиха, че трябва да е вдигнал тази кула отвътре навън, след като горкият глупак свърши натикан там и Гуглата знаеше само какви ужасни планове кроеше вътре, което напълно оправдаваше трупането на всички тръни, цепеници и прочие и опичането на злия чародей като орех в черупка — Мизанкар Дръбъл от Джант, да, той беше магьосник, който делегираше.

Като хрътки, нуждаещи се от господар, Сеч'келин бяха претенциозни слуги. И като такива, работата по обгрижването им беше на пълно работно време и не особено забавна. Мизанкар Дръбъл — който всъщност беше дребен чародей с нещастната склонност да опитва ритуали, твърде могъщи, за да ги държи под контрол, един от

които доведе — в битка с подценена немряща катерица — до ужасяващо изригване на разтопена скала, която се издигна около него, докато стоеше в жалкия си защитен кръг — сътворявайки по този начин кула-затвор, от който така и не можа да се измъкне — но Мизанкар Дръбъл, който беше достатъчно разумен, за да делегира, и който за щастие разполагаше с шест демонични слуги, омарно сътворени от някой нещастен Джагът, разбра — в конвулсивен миг на яснота — нуждата от могъщ, за предпочитане огромен, демон, който би могъл да поеме бремето на властта над Сеч'келин.

В най-амбициозната и сложна магия на своя живот Мизанкар призова такова същество и естествено получи много повече от онова, за което се бе спазарил. Древен, почти забравен бог всъщност. Битката на воли се беше оказала жалко кратка. На Мизанкар Дръбъл от Джант, пред последните му няколко дни живот, преди селяните да го опекаат жив, бе възложена задачата да чисти подлогата, да плакне чиниите, да изтиска прането и да гони прашни топки на четири крака.

Боговете, дори повече от чародеите, разбират от делегиране.

Прочие, историята за последвалите приключения на този бог и за всичко свързано със Сеч'келин и съкрушителните бедствия, довели до тяхната кражба и заравянето им в онова, което един ден щеше да стане град Толл, е разказ, полагащ се на някой друг, в някое друго време.

Същественият детайл е този: Богът идваше за децата си.

Замаян и почти побъркан от пулсиращата болка в многобройни места по главата, Емансипор Рийзи, сиреч Манси Каръка, запълзя на четири крака и спря, когато всичко се завъртя в продължение на няколко десетки мига. Беше притиснал лице в мократа стена на коша от плетена тръстика, но извъртя очи така, че лявото се втрени в Бена Младата, присвита срещу него и вдигнала нож да не би той да се хвърли върху нея с убийствена цел — но това, разбира се, едва ли беше вероятно. Всъщност можеше да се хвърли, но ако го направеше, щеше да е за да избълва каквото бе останало от съмнителната вечеря на Готвача, а мисълта за това, макар и приятна на едно равнище, запулсира из черепа му с предупредителното ехо на настръхваща болка.

Не, подобен взривен израз на вътрешни чувства изискваше твърде много действие. Той затвори очи, след което бавно се надигна и подаде глава над опърпания ръб на коша. Примига старателно и осъзна, че гледа към кърмата.

Още ли беше нощ? Богове, щеше ли изобщо да свърши тази нощ?

Огромно черно петно затулваше всичко над мътните кипнали вълни. Денраби изригнаха на повърхността от всички страни, по-бързи от който и да е кораб. Проклятие, никога не беше виждал гигантските чудовища да се движат толкова бързо.

Някъде долу продължаваше да се вихри бой. Трусовете разтърсваха с грохот кораба и тресяха мачтата с всеки удар по корпуса.

Във водата се надигна огромна вълна, точно зад „Сънкърл“. Набъбваше, надигаше се и се извисяваше, все по-близо. И Емансипор Рийзи видя господаря си Бочълайн, застанал разкрячен малко зад кърмовото перило и впил очи в прииждащата вълна.

— О — каза Емансипор Рийзи.

А после две огромни люспести ръце изригнаха от разпенената вълна и се натресоха с трошача, съкрушителна хватка върху перилото. Дървото изпращя под дългите извити нокти, а между двете ръце изникна гигантска издължена глава на влечуго със зейнала пасть.

Целият кораб залитна, подскочи и сякаш се олюля — носът се надигна високо, — щом чудовището се покатери на палубата.

И всичко това — цялата гледка със съществуото и Бочълайн, който вече скачаше напред и мечът блесна — връхлетя бързо към Емансипор, щом вранското гнездо и мачтата, на която бе закрепено, се люшнаха надолу. Нещо се блъсна в гърба му и изби всичкия въздух от дробовете му, а след това едно мършаво стенещо телце се претърколи отгоре му и във въздуха — плъща коса и мятаци се ръце и крака — и Емансипор се хвърли напред, и се пресегна...

Внезапното издигане на носа запокити лича и безформеното дете надолу и те рухнаха върху дъските на пътеката над кила. За нещастие на издънката от свръхестественото раждане на Корбал Броуч личът се оказа отгоре. Съкрушителен сблъсък, пукот на всевъзможни кости, включително гръбнак, и щом гръдният кош се огъна, всичко

незакрепено вътре в това чудовищно тяло беше мощно изхвърлено навън. Течности заплискаха във всички посоки и накрая тялото изтръска триумфално, като страдащ от запек след мощен напън, горната половина на тяло, доскоро заклещено в мътния му тинест свят. Като кашляше и пръскаше парцали слюзеста флегма, Бърдс Мотъл се измъкна и пропадна между корпуса и натрошената дъсчена пътека.

А личът се надигна от протеклата мърша на противника си и вдигна победоносно юмруци и глава, сякаш се готвеше да нададе вой на напълно неоправдано ликуване.

Но дори и най-тъпият схолар знае, че силите на природата неотменимо са подчинени на определени закони. Това, което се гмурка надолу, на свой ред се издига нагоре. Най-малкото това, което плава в моретата, го прави, просто ей така. Тъй че подът се надигна рязко и изстреля лича право нагоре — друг такъв закон, позволяващ изобретяването на разни неща, да речем, като катапулти...

И разядената до кокал смътно напомняща за Абли Дръдър глава — защото личът беше твърде телесен в момента — се натресе като таран през дъските на фордека. И се заклеци.

За миг заслепен от удара, личът не можа да проумее внезапните викове, които го обкръжиха.

— Ритни го!

— Ритни го! Ритни го!

И няколко ботуша с твърди носове заблъскаха по главата на лича от всички страни, трошаха скули, чело, максила, мандибула, предна кост и слепоочия. Ритаха, ритаха, ритаха... а след това един ботуш се натресе в зейналата зъбата уста на лича.

Тъй че той захапа.

Щом ужасяващото същество отхапа половината му стъпало, Гъст Хъб нададе вой, залитна назад и падна на палубата. Пръстите на крака му — които вече липсваха — хрущяха в челюстите на лича, мръсните нокти пращяха, докато още и още ботуши блъскаха по смачканата, вече безформена глава. Сдъвка ги, да, както беше сдъвкано едното му ухо, а другото помляно почти до нищо и той вече чуваше само капещи течности, а колкото до носа, ами той миришеше тиня. Студена солена мазна тиня.

Още малко и щеше да полудее.

Някой се свлече на колене до него и той чу как Мипъл извика:
— Натика си крака право в лайната!

А после се разсмя — а бе тя освен грозна си беше и луда.

Като ръмжеше (и дъвчеше), личът се отдръпна от блъскащите ботуши обратно надолу през дупката и след като примига с едно от все още работещите очи, зърна за миг нещо смътно, което беше Бърдс Мотъл... А тя, след като бе измъкнала късия меч на Абли Дръдър, се хвърли напред и широкото острие потъна дълбоко в гърдите на лича.

Съществуто изкрещя, отблъсна жената с половин дузина ръце и тя отхвърча, хлъзна се и рухна.

Личът изтръгна ненавистното оръжие и го захвърли настрани, след което настъпи към омразната смъртна. Спря за миг, понеже нещото, което дъвчеше, заседна в гърлото му. Той се закашля, после измъкна пихтиестата маса от кожа на ботуш, месо, кокал, нокти и, колкото и да е тъжно, косми. Последва още по-голямо унижение, когато съществуто тръсна глава и долната му челюст се откърти и тупна в краката му.

Ревът, който изригна от останалата само с горна челюст глава, беше по-скоро хъхрене, но си беше ужасяващо, ако питаха Бърдс Мотъл, и тя изпищя и запълзя назад по пътеката към кърмата... където отгоре, от трезора, ехтяха звуци от свиреп бой.

Дългопръсти ръце с провиснали от тях късове месо се вдигнаха заплашително и личът пристъпи към нея.

Панически протегнатата ръка на Емансипор Рийзи улови Бена Младата за глезена и спря стремглавия ѝ полет към гигантския демон, който дращеше по кърмовата палуба. Слугата изпъшка, след като тежестта на момичето едва не изтръгна ръката му от ставата, а след това, щом тя се люшна право надолу, чу тупването на челото ѝ в мачтата и пукота на ръцете и в горната рея...

В този момент корабът отново се гмурна с носа надолу и мачтата и вранското гнездо се люшнаха право напред. Нещо се натресе в гърба на Емансипор и изсъхнали кокалести ръце го заудряха по главата. В следващия миг корабът се изправи и Емансипор залитна назад и повлече Бена Младата отново нагоре; изруга и шибна с лакът костеливия труп, който го беше нападнал. Лакътят се заби в съсухрената гръд, дрънчащата торба кокали отхвърча назад — и през ръба...

Гъст Хъб се превъртя на гръб и видя връхлитащата от нощното небе право към него мъртва вещица. Изкрещя и вдигна ръце тъкмо когато ужасното същество се натресе върху него.

Чворест съсухрен пръст се заби в лявото му око и Гъст чу едно *пльок!* — като от смачкано гроздово зърно. Закрещя и заблъска с ръце нападателката си. Пое си дъх и устата му се напълни с трошлива мръсна коса.

— Убий го! — изрева нечий глас на ръба на истерията.

— Убий го! Убий го!

И няколко ботуша заритаха, замлатиха безогледно мъртви кости или живи — все едно.

— Убий го!

— *Мъртво* е вече!

— Убий го още!

Светлината изригна внезапно, щом един ботуш се натресе в черепа на Гъст, а после — мрак.

Вътре в трезора, о, да. А зад тях — стена от десетки стръмни стъпала...

Корбал Броуч пристъпи вътре, спря, за да огледа, направи нова крачка и видя осеялите пода дрипи зебло. Брив, Брив и Брив се струпаха зад него присвити, зашепнаха и поне един изскимтя.

Сеч'келин нападнаха от всички страни. В един момент — мрак и тишина, в следващия — взрив от хаос. Каменни юмруци заудряха и тримата Брив се разхвърчаха във всички посоки. Още юмруци заблъскаха по Корбал Броуч и грамадният евнух изпъшка изненадано.

Започна да отвърща. Мъртвешки бели тела се разхвърчаха и се натресоха с пукот в извитите стени.

Брив помощник-готвачът видя как шестте демона се нахвърлиха върху евнуха. „Точно както трябва, нали той е шефът.“ След това зърна неподвижното рухнало тяло на друг Брив, пропълзя, сграбчи го за глезените и задърпа Брив — Брив Плетачката на въжета — настрана от колосалната битка в центъра на помещението.

Брив помощник-дърводелецът изведнъж се озова до Брив и хвана единия глезен на Брив.

— Ей — изсъска Брив помощник-готвачът, — косата на Брив се отпра! Ей, това не е Брив — това е Горбо!

— Той е, ами! — сопна се Брив помощник-готвачът. — Всички го знаят!

— Аз не знаех!

Помощник-готвачът спря.

— Невъзможно — ти спа с него!

— Само веднъж! И беше тъмно — някои жени обичат да...

— Стига, помогни ми да го извлечем оттука!

— А перуката?

— Какво перуката?

— Тъ... нищо.

Трудно беше да се каже кой печели... о, не, лесно беше. Корбал Броуч го млатеха на пихтия. Удивително, че все още стоеше на крака, но беше добре, че стоеше, защото докато стоеше, демоните не даваха пет пари за тях, а само да се измъкнеха навън и щяха да са спасени!

Щом главата на съществото-бог се показа над перилото, Бочълайн пристъпи напред и замахна с меча. Острието се натресе в муцуната и при удара устата изплю нещо.

Въже, кука и ухо.

Гигантска ноктеста ръка замахна странично да помете Бочълайн и той не успя съвсем да я избегне — извитите нокти задраха тежката ризница и черни брънки затропаха като градушка по кърмовата палуба.

Той посече отгоре и усети как желязото ухапа дълбоко в китката и преряза поне една от костите.

Богът изскимтя.

Бочълайн зърна само за миг другата ръка, замахнала отгоре точно над него, тъй че вдигна меча да блокира — ход не особено пригоден, уви, срещу връхлитащата мощ на юмука: той беше като наковалня, пусната от покрива на сграда.

Грохот.

Изпраця дърво, юмуркът се натресе в палубата и Бочълайн изчезна от кърмата...

И пропадна сред дъжд от трески в трезора.

Един Сеч'келин скочи към него. Бочълайн инстинктивно насочи меча напред да го спре и демонът се наниза на острието. Изкрещя и гърдите му се пръснаха като парче мрамор под каменарски клин.

Крясъкът се чу горе и богът изрева и започна да дере каквото бе останало от кърмовата палуба.

Петимата останали Сеч'келин вдигнаха очи. Изригнаха писъци и изведнъж Сеч'келин задращиха нагоре към разширяващата се дупка. Огромна ръка се пресегна надолу и хомункулусите се закатериха по нея като по дърво.

Откъм вратата на трезора долетя какофония от писъци. Кървавата пихтия, на която бе станал Корбал Броуч, се надигна, тръсна глава, погледна за миг Бочълайн и излезе от трезора.

Бърдс Мотъл зяпна надвисналия над нея лич. Все още се опитваше да запищи, но гласът ѝ беше изчезнал напълно и тя вече — колкото и да беше нелепо — издаваше звуци, буквално неразличими от тези на лича.

Брив, Брив и Горбо се строполиха в краката ѝ. Облекчението на лицата им изведнъж преля в безумен ужас, щом видяха надвисналия застрашително лич — такъв навик имат подлите чудовища, да надвисват застрашително.

В този сублимен момент, преди мига на смъртта, настъпваща с всяко конвулсивно стискане на толкова многото ноктести костеливи ръце, с безжизнено черните очи, подканящи към черна безжизненост, със само горната челюст и носовото хъхрене и хъмкане, което навярно трябваше да изрази победоносно ликуване — в този момент, да, личът отклони поглед от набелязаните си жертви.

А Корбал Броуч пристъпи към него през изтръпналите от ужас крака на Бърдс Мотъл, усмихна се и стисна с дебелопръстите си ръце главата му.

Рязко извиване и остър пукот.

После ново рязко извиване, на другата страна, и скърцане.

Още веднъж на другата страна и обратно, все по-бързо.

Със сух хлип тялото на лича се свлече и тупна върху дървената пътека на грамада от крайници, чела, усти и прочие.

Корбал Броуч огледа главата в ръцете си и се усмихна още по-широко.

И се обърна към Бочълайн, който се появи на прага и забърса треските от раменете си.

— Виж! — изписука Корбал Броуч.

Бочълайн спря и каза:

— Виждам.

Корбал Броуч пъкна главата под мишницата си, отиде до стъпалата и се заизкачва.

Емансипор Рийзи надникна отгоре към потрошения „Сънкърл“. О, проклетият кораб все още се носеше над вълните и това все беше нещо. Гигантското влечуго и белите му кутрета се бяха махнали, изчезнали бяха в окаяните води на Накрай смеха.

Капитан Сатер беше пияна, изпружила крака и подпряла гръб на стъпалото към носа, а Готвача бе до нея и ѝ редеше някакъв безобразен декламаторски буламач, чиято гениалност беше толкова възвишено дълбока, че само той имаше ум да я схване. Или поне се преструваше, че я схваща, което на този свят и на всички други беше общо взето едно и също, да.

Видя как Корбал Броуч се появи от отвора на трюма с нещо под мишницата и хайде да налучкаме какво можеше да е то — няма нужда всъщност, о, не, но все пак — а миг след това го последваха четирима подмокрени от облекчение моряци, а после и Бочълайн, който не беше толкова стабилен на краката си, колкото обикновено.

На изток небето избледняваше малко преди слънцето да боядиса вълните в кървавочервено, но не беше ли твърде късно за това, а?

Хриплив глас се изкикоти зад него, а после каза:

— Мама направи каквото трябваше. Спасени сме, момичето ми, спасени, колкото може да сме, вече!

Емансипор Рийзи погледна през рамо и въздъхна.

Глупачки!

Изпъшка, хвърли последен поглед на Бена Младата, прехвърли се през ръба на вранското гнездо и заслиза надолу.

Корбал Броуч се появи за малко на палубата и после отново слезе в трюма. Излезе стотина мига по-късно, запъхтян под тежестта на огромно безформено подобно на мехур нещо, съставено от отпуснати пльши опашки и малки ноктести крачета, всички сгърчени скръбно в смъртта. И от стотици безжизнени черни очички, нито едно от които не забеляза облещените моряци, докато Корбал носеше нещото към фордека.

А щом стигна там, откачи една кука, провери възела, наведе се, наниза грамадата месо на куката, изправи се и с пъшкане я надигна и я избута през борда. Последва силен плясък и въжетото се заразвива.

Застанал малко встрани от моряците, които гледаха всичко това зяпнали, Емансипор Рийзи погледна намръщено господаря си, който стоеше до него.

— Тъ, да лови риба с това...

Бочълайн кимна, после тупна слугата си по рамото — Емансипор изохка от болка от дружеския удар — и рече:

— Мислиш ли, че един денрабъ, колкото и да е пощурял в сезона на разплождане, би подминал такава сладка мръвка, господин Рийзи?

Емансипор поклати глава, че изобщо не мисли така.

Бочълайн се усмихна.

— Ще ни потегли на буксир известно време, да, и така ще ускорим пътуването си. Колкото по-скоро се измъкнем от подветрията Накрай смеха, толкова по-добре според мен. Не си ли съгласен, господин Рийзи?

— Да, господарю. Само че знаем ли накъде ще ни тегли?

— О, знаем, разбира се. Към мястото за съешаване на денрабите, разбира се.

— О.

— Стой близо до носа, господин Рийзи, с изваден нож.

— Изваден нож ли?

— Разбира се. — Ново дивашко тупване по същото рамо. — За да срежеш въжето в точния момент.

Емансипор примижа напред и видя как въжето се изпъна и се зарамотава надолу.

— Какво ще кажете да е сега, господарю?

— Държиш се глупаво, господин Рийзи. Е, мисля, че е време да сляза да закуся, стига Готвача да благоволи.

— Да благоволи? О, да, господарю, сигурен съм.

— Чудесно.

Гъст Хъб отвори читавото си око и зяпна Хек Ърс.

А той му се усмихна.

— А, събуди се, нали? Добре. Дай да ти помогна да се изправиш малко. Загуби повече от кофа кръв и трябва да ядеш. Готвача направи каша специално за теб, приятел. Без уши, без нос, без половин стъпало и със счупени кокали — хубаво си се подредил.

— Кофа кръв?

— О, да, Гъст, повече от кофа — нали видях кофата.

И Хек Ърс пхна лъжица буламач в устата на Гъст.

Той се задави и едва не повърна, после преглътна, преглътна още веднъж и най-сетне се надигна да си поеме въздух.

Хек Ърс кимна и попита:

— По-добре ли си?

— Аха. Готвача е поет, Хек, истински поет.

— Такъв си е, приятелю.

Разпръснати, не, ами запокитени като жалка смет, душите отново се оказаха затворени в железни пирони, набити в дърво.

— Казах ви, една търговска авантюра щеше да е по-добре — измрънка майстор Балтро.

— Не съм готов за забвението, о, не — изсъска Вивисет. — Само да се измъкна и...

— Няма да се измъкнеш — прекъсна го единственият глас (освен този на джорлига, който не беше свързан с пирон и те вече го бяха

слушали достатъчно, благодарим). — Мъртви течения вече се врязват в Червения път. Шансът ни е изгубен, завинаги.

— Кой, в името на Гуглата, все пак си ти? — тросна се вещицата Тридбор.

— Де да знаех.

— Добре, махай се — рече Тридбор. — Такива като теб не ги щем тука.

— Търговска авантюра...

— Нещо ми хапе далака! — проплака Лордсън Хум.

„Сънкърл“ се виждаше добре през надрасканата кристална леща — полюшваше се разнебитен и самотен в морето.

Огромният мъж, застанал на носа на „Безразсъдна мъст“, бавно свали далекогледа, обърна се и огледа единайсетте си братя и двете си сестри — всички, включително сестрите, бяха високи и снажни — и се усмихна.

— Благословени братя и сестри, спипахме ги.

Четиринайсетимата се захванаха да приготвят оръжията си. Двуостри брадви, двуръчни мечове (един от които триръчен, благодарение на един свръхамбициозен, но не твърде интелигентен оръжеен ковач в град Толл), ятагани, боздугани, млатила и един много гаден на вид кривак. Броните блестяха на слънчевата светлина, шлемовете се наместиха върху дебелите здрави черепа. Няколко от мъжете, запазили малко повече от обичайните белези за джагско потекло, имаха общити със сребро бивни.

Около тях шеташе екипажът, всичките немрящи, тъй като това спестяваше нуждата да се хранят и поят, а и никога не спяха освен това, а долу в трюма изтощени от глад зверове заръмжаха и зареваха, и се заблъскаха свирепи в клетките си.

Малкия псалт, най-старият в семейството и поради това негов водач, стисна оръжието си, с извита брадва в единия край и настръхнал от шипове боздуган в другия — на дръжката с червено беше написана думата САТРЕ, понеже Малкия беше малко неграмотен, — огледа братята и сестрите си и повтори:

— Спипахме ги.

И отново се усмихна.

Всички Псалти се усмигнаха.
Един немрящ моряк видя това и изпищя.

---

[1] Mottle (англ.) — Пъстрата. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.